

கரனல் தீர்
கஞ்சையாகிறது

சே. ராமேஸ்வரன்

கானல் நீர்
கர்த்தையாகிறது

சோ. ராமேஸ்வரன்

கானல் நீ கங்கையாகிறது

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்

1.	யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறாள்	1992
2.	இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்	1993
3.	இலட்சியப் பயணம்	1994
4.	அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை.....	1995
5.	மெளன் ஒலங்கள்	1995
6.	வடக்கும் தெற்கும்	1996
7.	இன்றல்ல, நாளையே கலியாணம்	1996
8.	சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை	1996
9.	இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்....	1997
10.	உதூர் சஹி தகுண (சிங்களம்) (“வடக்கும் தெற்கும்” நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு)	1998
11.	சிவபுரத்து சைவர்கள்	1998
12.	நிலாக்கால இருள்.....	2000
13.	சிவபுரத்து கனவுகள்.....	2000
14.	கனகு.....	2003

குறுநாவல்

15.	நிழல்	1998
-----	-------------	------

சிறுகதைத் தொகுப்பு

16.	சுதந்திரக் காற்று	1994
17.	பஞ்சம்	1995
18.	நிதாஸே வா ரவி (சிங்களம்)	1996
19.	AIR OF FREEDOM	1996
20.	புண்ணிய பூமி	1997
21.	புன்ய பூமி (சிங்களம்)	1998
22.	புதிய வீட்டில்.....	2000
23.	போராட்டம்.....	2001
24.	முகவரியைத் தேடுகிறார்கள்.....	2004

சிறுவர் இலக்கியம்

25.	படித்து மகிழ பயன்மிகு பத்துக் கதைகள்.....	1997
26.	திசை மாறிய பாதைகள் (நவீனம்)	1998
27.	சதியை வென்ற சாதுரியம்.....	2001
28.	அந்த அழகான பூணை.....	2002

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு

29.	துயரத்தில் வருந்துவது ஏன்?.....	1999
30.	ஆரோக்கியமான கண்கள்- செயற்பாட்டு நூல்.....	2001
31.	தேகாரோக்கியத்திலும், நோயிலும் விற்றமின் A பற்றிய SIGHT AND LIFE	2002

கானல் நீர் கங்கையாகிறது

(சமூக, நகெச்சுவை நாடகங்கள்)

சோ.ராமேஸ்வரன்

Kaanal Neer Gangaiyakirathu

(Social & Humorous Dramas)

By S.Rameswaran

கானல் நீர் கங்கையாகிறது

(சமூக, விகல் நாடன)

விஸ். ராமேஸ்வரன்

வெளியீடு

எஸ்.கொடகே சநை சகோதரயோ
நூல் வெளியீட்டாளரும், விநியோகஸ்தரும்
675, மருதானை வீதி, கொழும்பு 10

தொலைபேசி: 4614904

கானல் நீர் கங்கையாகிறது
(சமூக, நகெச்சுவை நாடகங்கள்)

© முதலாவது பதிப்பு: 2006

சோ.ராமேஸ்வரன்

ISBN No.955-20-8934-4

முன் அட்டை:
அழர்.பிரசன்னா

அச்சுப் பதிவு:
சதுர அச்சகம்
142, அவிசாவலை வீதி
வெல்லம்பிட்டி

ஆழிரியர் உரை

பாடசாலைகளில் இடம்பெறும் கலை நிகழ்ச்சிகளின் ஓர் அங்கமாக நாடகம் மேடையேற்றப்படுகின்றது. பொதுவாக மாணவர்கள் மத்தியில் படிப்பறிவை ஊட்டி, அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி, பயனுள்ள விதத்தில் பொழுதுபோக்கும் நோக்கத்துடன் நாடகங்கள் அமைகின்றன. மேடையேற்றப்படும் நாடகங்கள் சரித்திர நாடகம், புராண நாடகம், சமூக நாடகம், நகைச்சுவை நாடகம் என பொதுவாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மாணவர்களின் வசதிகளுக்கும், திறமைகளுக்கும் ஏற்ப மேடையேற்றப்படுகின்றன.

இப்பொழுதெல்லாம் சரித்திர நாடகம், புராண நாடகம் போன்றவை அரிதாகவே மேடையேறுகின்றன. இவற்றை எழுதி, நெறிப்படுத்தி, தயாரித்து மேடையேற்றக்கூடியவர்கள் அரிதாக விளங்குவதே இதற்கான காரணமாகும். சமூக நாடகம், நகைச்சுவை நாடகம் ஆகியன தொடர்ந்தும் மேடையேற்றப்படுகின்றன. அதுவும் சமகாலத்துப் பிரச்சனைகளை முன் வைத்து நாடகங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. தமது பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்ட நாடகங்களைப் பார்க்கும் மாணவர்கள் அவைகளில் கவரப்படுகின்றார்கள்.

சமூக நாடகங்களை விட நகைச்சுவை நாடகங்களுக்கே வரவேற்பு அதிகம். அவை மேடையேற்றப்படும் ஒரிரு மணித்தியால் ங்களுக்கு சிரித்து மகிழ்வோமே என்ற மாணவர்கள் மனதில் அடங்கியுள்ள உண்மையே இதற்கான முக்கியமான காரணமாகும்.

நகைச்சுவை நாடகம் என்றால் அது சிரிக்க வைக்க வேண்டும்; சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஒரு சிந்தனை பரவலாகக் காணப்படுகிறது. நகைச்சுவை என்ற பெயரில் கேலிக்கூத்துக்களை மேடையேற்றாமல், அர்த்தமுள்ள கருத்துக்களை மறைமுகமாகவாவது வெளிப்படுத்தக்கூடிய நாடகங்கள் நிறையவே வரவேற்கப்படுகின்றன.

மாணவர்கள் மனதில் ஒரு கசப்பான உண்மையையும் ‘பட்டென பதியவைக்கும் ஓர் அருமருந்தாக நகைச்சுவை நாடகங்கள் விளங்குகின்றன. நேரடியாக விளக்காமல்- கசப்பான மருந்துக்கு சீனியை தடவிக் கொடுப்பது போன்று - நகைச்சுவைகளினால் சீரிய கருத்துக்களை - அவை ஆழமாக விளங்கினாலும், வெளிப்படுத்தும் போது அவை மகிழ்ச்சிக்கு மகிழ்ச்சியையும், அறிவுக்கு அறிவையும்

வழங்குகின்றன. அத்துடன் பயனுள்ள பொழுதையும் மாணவர்களுக்கு வழங்குகின்றன.

இந்தப் பின்னணியில் பொதுவாக பாடசாலைகளில் கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்தும் போது நகைச்சுவை நாடகங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படுகின்றன. அதனால் தான் என்னவோ பார்வையாளர்களைக் கடைசி வரை மண்டபத்தில் வைத்திருக்கும் யுக்தியாக நாடகங்களை இறுதியாக மேடையேற்றுகின்றன.

ஆனாலும், நாடகங்களைத் தயாரிப்பதில் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் சிரமப்படுகின்றனர். தரமான நாடகப் பிரதிகள் இல்லாமையே இதற்கான முக்கிய காரணமாகும். இதை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் இங்கு ஒரு சமூக நாடகத்தையும், இரு நகைச்சுவை நாடகங்களையும் வெளியிட்டுள்ளேன்.

சீதனத்தின் கொடுமையைப் பற்றியும், பிறநாட்டு மோகத்தினால் சமூகத்தின் சீரழிவு பற்றியும் இந்நாடகங்களில் வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன். மாணவர்கள் இவற்றை மேடையேற்றி, பயன் பெற வேண்டும் என்ற நன்நோக்கிலேயே இவற்றை எழுதியுள்ளேன்.

இந்நாடகங்கள் முன்றுமே பல தடவைகள் இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தேசிய சேவையில் ஓலிபரப்பப்பட்டன.

இந்நாலை ஏற்று, அழகுற அச்சடித்து, வெளியிடும் அரச விருது பெற்ற நூல் வெளியிட்டு நிறுவனமான எஸ்.கொடகே சஹ சகோதரயோ அதிபர் எஸ்.கொடகே அவர்களுக்கு எனது இதயங்களிந்த நன்றிகள்.

அத்துடன் அலுப்புச்சலிப்பின்றி இதை கண்ணிப்பொறியில் அச்சடித்துத் தந்த எனது மனைவி செல்வி ராமேஸ்வரனுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நாடகங்கள் மாணவர் உலகுக்கு எனது சமர்ப்பணம்.

சோ.ராமேஸ்வரன்

E 2/4 அண்டர்சன் தொடர்மாடி

நாரஹேன்பிட்டி

கொழும்பு 5

தொலைபேசி: 2590577

உள்ளடக்கம்

கானல் நீர் கங்கையாகிறது
(சமூக நாடகம்)
பக்கம் 09

ஒரு கல்லும், முன்று மாங்காய்களும்
(நகைச்சுவை நாடகம்)
பக்கம் 32

கண்டா மருமகன்
(நகைச்சுவை நாடகம்)
பக்கம் 60

கானல் நீர் கங்கையாகிறது

கதாபாத்திரங்கள்

குகன்	:	மருத்துவ பீட மாணவன்
பிரேமினி	:	ஆசிரியை (குகனின் தங்கை)
மங்களம்	:	குகன், பிரேமினியின் விதவைத் தாய்
மயில்வாகனம்	:	குகனின் சித்தப்பா (குஞ்சி ஜயா)
சுகந்தி	:	பிரேமியின் நண்பி
பார்வதி	:	சுகந்தியின் தாய்
தியாகராஜன்	:	ஆசிரியர்
புவனம்	:	தியாகுவின் தாய்
மாலினி	:	தியாகுவின் தங்கை
பாலு	:	மாலினியின் கணவன்

காட்சி 1

(வீடு ஒன்றின் ‘ஹோல்’)

மங்களம் : (பலத்த குரலில்) தம்பி.....தம்பி..... (மெல்லிய குரலில்) எங்கை ஆளைக் காணயில்லை. (மீண்டும் பலத்த குரலில்) தமபி..... தம்பி.....

குகன் : (வந்து கொண்டே) என்னம்மா..... கூப்பிட்டனியளோ?

மங்களம் : ஓமோம்..... இன்டைக்கல்லோ குஞ்சி ஜயா வாறன் எண்டு சொன்னவர். ஆளை இன்னும் காணயில்லை.

குகன் : வருவார்..... இப்பத் தானே பத்து மணி? காலமை வராட்டால் பின்னேரத்துக்குள்ளை வாறன் எண்டு தானே சொல்லிவிட்டவர்?

மங்களம் : (மெல்லிய குரலில்) வருவார்..... வருவார்..... (பலத்த

குரலில்) மாப்பிளை வீட்டாருக்கு பிரேமியை பிடிச்சிருக்குது எண்டு ஆள் விட்டு சொல்லிவிட்டவர். இன்டைக்கு வந்து மிச்ச சொச்சங்களைப் பற்றி கதைக்கிறவன் எண்டு சொன்னவராம்.

குகன் : மிச்ச சொச்சமோ?

மங்களம் : ஒமோம். பிரேமியின்ற சாதகம் நல்லா பொருந்தி இருக்குதாம். எழுபத்தி ஐஞ்சு வீதம் பொருத்தமாம். சாதகம் பொருந்தினால் தானே எங்கடை ஆக்கள் சீதனம், 'டோனேசன்', நகை நட்டைப் பற்றி கதைக்கிறவையள்?

குகன் : ஒமணை.....

மங்களம் : குஞ்சி ஜயா இதெல்லாத்தையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரோடு தெட்டத் தெளிவாகக் கதைச்சுப் போட்டு இன்டைக்கு வாற்தாகச் சொன்னவர்.

குகன் : (சிரிப்புடன்) அண்ணன் கண்டாவிலை..... அக்கா 'யூ.கே.' யிலை..... எண்டபடியால் எங்களிட்டை நிறைய காசை வறுகலாம் எண்டு நினைச்சு லட்சம், லட்சமாக கேக்கப் போகினம் மாப்பிளை வீட்டு ஆக்கள்.

மங்களம் : அதுதான்ரா குகன் எனக்கும் பயமாக இருக்குது (பெருமுச்ச). ராத்திரி முழுதும் நித்திரை இல்லை..... ஒரே யோசனை..... பிரேமிக்கும் இந்த மார்கழியோடை முப்பத்தியாறு வயசு முடியுது. இந்த சம்பந்தமும் சரிவராட்டால்..... (மீண்டும் பெருமுச்ச). எனக்கு என்ன செய்யுறது எண்டே தெரிய இல்லை. அவளின்றை வயசு கூட இருக்கிறதால் மாப்பிளை வீட்டார் கனக்க சீதனத்தை கேட்பினம்.

குகன் : கட்டாயம் கேட்பினம். சீதனத்தைப் பற்றி குஞ்சி ஜயா உங்களிட்டை சாடைமாடையாக ஒண்டும் சொல்ல இல்லையோ?

மங்களம் : இல்லை. அவர் பிரேமியின்ற சாதக ஓலையை கொண்டு போய் மாப்பிளை பகுதிக்கு குடுத்தவர். அவையள் சாதகம் பொருத்தம் எண்டதை அவருக்கு சொல்லி அனுப்பி இருக்கினம். அதைத்தான் அவர் எங்களுக்கு சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறார்.

குகன் : அப்படியோ சங்கதி? குஞ்சி ஜயாவுக்கு மாப்பிளை வீட்டு ஆக்களை நல்லாத் தெரியும் என்டு நினெச்சன்.

மங்களம் : சா..... அப்படி இல்லை. மாப்பிளையின்ரை தகப்பன்றை கூட்டாளியும், குஞ்சி ஜயாவும் கொழும்பிலை ஒண்டாக வேலை செய்தவையளாம்.

குகன் : சரி.....

மங்களம் : அந்தக் கூட்டாளிதான் இப்பிடி ஒரு மாப்பிளைக்கு முப்பந்தைந்து வயசுக்குள்ள ஒரு பொம்பிளை வேணும் என்டு கேட்டவராம். பிரேமிக்கு முப்பத்திணங்கு வயசு எண்டதாலை குஞ்சி ஜயாவும் அவ்வளவு அக்கறை எடுக்காமல் தான் அவளின்ரை சாதகத்தை மாப்பிளை பகுதியிட்டை குடுத்திருக்கிறார்.

குகன் : சரி.....

மங்களம் : சாதகம் பொருந்த மாப்பிளை வீட்டு ஆக்கள் எங்களைப் பற்றி விசாரிச் சிருப்பினம். நாங்கள் தங்களுக்கு ஏற்ற ஆக்கள் என்டு அறிஞ்சாப் போலை இஞ்ச சம்பந்தம் செய்ய தங்களுக்கு விருப்பம் என்டு அறிவிச்சவையளாம்.

குகன் : இனே, அப்ப இனித்தான் சீதனம், ‘டோனேசன்’, நகை நட்டைப் பற்றி கதைக்க வேணும் என்டு சொல்லிறியளோ?

மங்களம் : ஓமோம்.

குகன் : மெய்யே அம்மா, அக்காவுக்கு என்டு எவ்வளவு காசு வைச்சிருக்கிறியள்?

மங்களம் : காசோ?

குகன் : (சற்று கேலியாக) ஓமணை காசதான். எவ்வளவு இருக்குது?

மங்களம் : காசு எங்கடா இருக்குது? ஏதோ கொஞ்சம் இருக்குது.

குகன் : கொஞ்சம்? அப்ப சீதனத்துக்கு என்னத்தைக் குடுக்கப் போறியள்? முழங் கையையோ?

மங்களம் : அதை நினைக்கத்தான் வயித்தைக் கலக்குது.

குகன் : (கோபத்துடன்) வயித்தைக் கலக்குதோ? சீதனத்துக்கு ஒரு ஏற்பாடும் இல்லாமல் ஏன் சாதகத்தை குடுத்தனியள்? இக்கணம் அதுகள் இஞ்சை வந்து எங்களை நார் நாராக உரிச்ச, மானம் மரியாதையை கப்பல்ல ஏத்தப் போகுதுகள்.

மங்களம் : சீதனமாக இந்த வீட்டைக் குடுக்கலாம்.

குகன் : இந்த வீட்டையோ? இதில் அரைப் பங்கு முத்த அக்கான்ற பேரில் எல்லோ இருக்குது?

மங்களம் : பிரேமிக்கு கலியானம் எண்டால் தன்றை பங்கை பிரேமின்ற பெயருக்கு எழுதித் தாறதாக அவ சொல்லி இருக்கிறா.

குகன் : சரி வீடு இருக்குது எண்டு வைப்பம். காசுக்கு என்ன செய்யப் போறியள்?

மங்களம் : அதுக்கு கொண்ணருக்கும், முத்த அக்காவுக்கும் எழுதி இருக்கிறன். அதுகள் அனுப்புங்கள் எண்டு ஒரு நம்பிக்கை இருக்குது.

குகன் : அண்ணரோ? அவராவது காசு அனுப்புறதாவது. கண்டாவுக்கு போய் இப்ப எத்தனை வருசம் வரும்?

மங்களம் : ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்து தொன்னாற்றி இரண்டில் போனவன்.

குகன் : அப்படி எண்டால் பதினொரு வருசம். இந்த பதினொரு வருசத்தில் எவ்வளவு அனுப்பினவர்?

மங்களம் : நீ தான் சொல்லன்.

குகன் : நான் அறிஞக் கூருக்கால் பத்தாயிரம் ரூபா அனுப்பினவர்..... இன்னொருக்கால் ஜம்பதாயிரம்..... முதல் அனுப்பின பத்தாயிரத்தில் பழைய கடனைத்தான் அடைக்க முடிஞ்சது. ஜம்பதாயிரத்தில் அப்பாவின்ற செத்தவீட்டை கடன்படாமல் நடத்த முடிஞ்சது. காசு வந்த சுவடே தெரியாமல் போயிட்டுது.

மங்களம் : கொண்ணர் பாவம்டா. மனுசிக்காரி வருத்தக்காரி யாயிட்டுது. போதாக்குறைக்கு ஆறு பிள்ளையள். உழைக்கிற காசெல்லாம் மனுசிக்காரியின்ரை வருத்தத்திற்கும், பிள்ளையளின்ரை படிப்புக்கும், வீட்டுச் செலவுக்கும் எண்டு செலவழியுதாம். இரண்டு வேலை செய்தும் காசு மிச்சம் பிடிக்க முடியாமல் திண்டாடு றானாம்.

குகன் : இனே, உது புலுடா கதை. உங்கை எத்தனை பேர் அண்ணரின்ரை நிலையில் இருந்தும் ஊருக்கு காசு அனுப்புகினம் எண்டு தெரியுமோ? அண்ணருக்குத் தான் கண்டறியாத பொறுப்பு. மனதில் ஈரம் இருந்தால் தான் ஊரிலை ஒரு விதவை அம்மா, தம்பி, தங்கச்சி இருக்கினம் எண்ட ஞாபகம் வரும்.

மங்களம் : அவனுக்கு மனதில் ஈரம் இருக்குதோ, இல்லையோ பிரேமிக்கு கலியாணம் எண்டால், தான் காசு அனுப்புவன் எண்டு எனக்கு எழுதி இருக்கிறான்.

குகன் : எவ்வளவு காசு? தங்கச்சிக்கு ஒரு கூறை சீலை வாங்கிற காசோ?

மங்களம் : பகிடி விடுறியோ? இரண்டு மூண்டு ஸ்ட்சமாவது அனுப்பு வான். அப்படி அவன் அனுப்பாட்டாலும் முத்த அக்கா காசு அனுப்புவா. அவவில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குது.

குகன் : (பலத்த சிரிப்புடன்) முத்த அக்காவோ? எனக்கு அவவைப் பற்றியும் தெரியும். அத்தானும், அக்காவும் கைநிறைய உழைக்கினம். பிள்ளையளும் இல்லை. ‘யூ.கே.’க்கு ரண்டு பேரும் போய் ஆறு வருசமாகியும் எப்பவாவது அக்கா காசு அனுப்பினவோ? எடுக்கிற காசை எல்லாம் ஏதோ ஒரு சமய இயக்கத்துக்கு குடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறா.

மங்களம் : அது.....

குகன் : கொஞ்சம் பொறுங்கோ. என்னைக் கதைக்கவிடுங்கோ. அண்ணன் காசு அனுப்பி இருப்பார்; எண்டபடியால் தான் காசு அனுப்ப இல்லை எண்டு ஓவ்வொரு கடிதத்திலையும் அக்கா எழுதிறவ தானே? அப்படிப்பட்டவ சின்னக்கா வின்ரை கலியாணத்துக்கு காசு அனுப்புவாவோ?

மங்களம் : அது வந்து....

குகன் : அம்மா என்னைக் கதைக்க விடுங்கோ.... அப்பா செத்தாப் பிறகு அப்பாவின்றை 'பென்சன்' காசு கிடைக்க மட்டும் எவ்வளவு தரம் தக்கி முக்கி இருப்பம்? அப்பா இல்லாமல் நாங்கள் எல்லாம் எப்படி சீவிக்கப் போறம் எண்டு அவ நினைச்சுப் பார்த்தாவோ? அப்படி நினைச் சிருந்தால் நாறு பவணாவது அனுப்பி இருப்பா.

மங்களம் : அப்பா சாகக்கிள்ளை புருஷனோட கோவதாபம் இருந்து பிரிஞ்சு வாழ்ந்ததில் அவவுக்கு இந்த யோசனை வந்திருக்குமோ? இப்பத்தானே ரண்டு பேரும் ஒண்டாக இருக்கின்றன? அவள் கட்டாயம் காசு அனுப்புவாள். உனக்கும், சின்ன அக்காவுக்கும் பால் குடுத்து வளர்த்த மாதிரித்தான் அதுகளுக்கும் பால் குடுத்து வளர்த்தனான். அதுகளுக்கு இன்னும் பாசம் விட்டுப் போக இல்லை.

குகன் : உங்கட முத்த ரண்டு பிள்ளையரும் காசு அனுப்புவின்றன எண்டு கணவு கண்டு கொண்டு இருங்கோ. ரண்டு மண்குதிரையளை நம்பி மோசம் போகப் போறியள்..... ஆ..... குஞ்சிஜயா வாறார் போல.....

(முன் படலை திறந்து மூடும் சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து மயில்வாகனம் உள்ளே வருகின்றார்)

மயில் : (செருமியபடி) அட குகன் நீயும் நிக்கிறாய் போல..... சோதினை எடுக்கப் போயிருப்பாய் என்டெல்லோ நினைச்சிருந்தனான்.

குகன் : வாங்கோ குஞ்சி ஜயா..... உதிலை இருங்கோ..... 'பேப்பரை ஸ்டூலில்' வைச்சுப் போட்டு இருங்கோ..... குஞ்சி ஜயா, சோதினை எல்லாம் முடிஞ்சு போயிட்டுது. 'ரிசல்ட்'டுக்குத் தான் இப்ப காத்திருக்கிறன்.

மயில் : 'பைனல்' சோதினை எடுத்தியாக்கும். 'பாஸ்' பண்ணுவியோ?

குகன் : ஒமோம் குஞ்சி ஜயா.

மயில் : அப்ப 'டோக்டர்' தான்.....

குகன் : ஒரு வருசம் 'இன்ரேன்ஷிப்' செய்தாப் பிறகு தான் முழு 'டொக்டர்'.

மயில் : நீ 'டொக்டராக' முந்தி அண்ணரும் கண்ணே முடிட்டார். நீ 'மெடிக்கல் கொலிஜ்' சிலை சேர்ந்த உடன் அப்பா எவ்வளவு கற்பனைக் கோட்டை கட்டி இருந்தார் தெரியுமோ? 'டேய் மயில்வாகனம், என்ற மேன் 'டொக்டராகி' அவன்றை கையால் மருந்து குடிச்சிட்டுத் தான் நான் சாவன்' என்று எத்தினை தரம் சொல்லி இருப்பார்?

குகன் : எல்லாம் விதி குஞ்சி ஐயா. சின்னக்காவின் ரை கலியாணத்தையும் ஒப்பேத்த வேணும் என்டு அப்பா எவ்வளவு இடமெல்லாம் ஓடித் திரிஞ்சார். வன்னி, மன்னார், மட்டக்களப்பு, புத்தளம் என்டு எத்தனை தேசாந்திரங்கள்..... ஒண்டுமே சரிவரயில்லை. சாக முந்தி கூட சின்ன அக்காவை பற்றித்தான் அவருக்கு யோசினை.

மயிலு : எங்கை பிரேமி?

குகன் : பள்ளிக்கூடத்துக்கு.

மயில் : ஒ! இண்டைக்கு பள்ளிக்கூட நாள் அல்லோ. அவ இஞ்ச இல்லாததும் நல்லதுதான். மனம் விட்டு கதைக்கலாம்.

குகன் : அம்மா, குஞ்சி ஐயாவுக்கு வாயை நனைக்க ஏதாவது.....

மயில் : வேண்டாம், வேண்டாம். நான் அவசரமாக போக வேணும். ஆற அமர இருந்து கதைக்கிறதுக்கோ, வாயை நனைக்கிறதுக்கோ நேரமில்லை. சொல்ல வேண்டிய விசயத்தை சட்டுப் புட்டெண்டு சொல்லிப் போட்டு போறன். சாதகம் நல்ல பொருத்தம் எண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டார் சொல்லிப் போட்டினம். பிரேமியின்றை படத்தையும் பாத்திருக்கினம்.

மங்களம் : என்ன சொன்னவையள்? பிடிச்சிருக்குதாமோ?

மயில் : குற்றம் குறையாக ஒண்டும் சொல்ல இல்லை.

குகன் : படத்திலை விட அக்கா நேரில் வடிவு. அக்காவைப் பார்த்தால் ஆரும் வேண்டாம் என்டு சொல்லமாட்டினம். ஆளைப் பார்த்தாலும் முப்பத்தாறு வயசு மாதிரி தெரிய இல்லை. இருபத்தெட்டு, இருபத்தொன்பது என்டு தான் மதிப்பினம்.

மயில் : உண்மை தான். பெடிச்சியின்றை வயசை மட்டுக்கட்ட ஏலாது.

மங்களாம் : மெய்யே அத்தான், சீதனத்தைப் பற்றி என்ன சொல்லுகினம்? எவ்வளவு எதிர்பாக்கினம்?

மயில் : உங்கடை முத்தவனும், முத்தவனும் வெளியிலை. அதோடு அவையனும் கனக்க சீதனத்தை குடுத்துத் தான் தங்கடை மேனை கரை சேர்த்திருக்கினம். எண்டாப்போல சீதனமாக ஊரில் வீடும், ஐஞ்சு லட்சமும் கேக்கினம்.

மங்களாம் : (அதிர்ச்சியுடன்) ஐஞ்சு லட்சமோ?

மயில் : ஒமோம். ஏன் ஐம்பது லட்சம் எண்டு உங்களுக்கு கேட்டுதோ? உங்களுக்கெல்லாம் ஐஞ்சு லட்சம் ஒரு தூசு மாதிரி. கண்டாக்காரன் மாத்திரமே உந்தக் காசை அனுப்பி வைப்பான்.

குகன் : (மெல்லிய குரலில்) அனுப்புவார்..... அனுப்புவார்.

மங்களாம் : 'டொனேசன்' என்ன மாதிரி? அதையும் கேக்கினமோ?

மயில் : அது இல்லாமல் கலியாண வீடோ? இரண்டு லட்சம் வேணுமாம்.

மங்களாம் : அப்ப சீதனம், 'டொனேசன்' எண்டு ஏழு லட்சம் தேவை.

மயில் : அதோடை இன்னொரு மூன்றைக் கூட்டுங்கோ.....

மங்களாம் : என்னத்துக்கு?

மயில் : நகை நட்டுக்கு..... கலியாண செலவுக்கு.

மங்களாம் : நகை நட்டெல்லாம் செய்து வைச்சிருக்கிறம்.

மயில் : அவையஞக்கு பழைய ‘பாஷன்’ நகை வேண்டாமாம். புது ‘டிசைனிலை’ செய்த நகைதான் வேணுமாம். எல்லாம் விளங்கிச்சுது தானே?

மங்களாம் : ஒ.....

மயில் : சரி நான் வரப்போறன். சட்டுப்புட்டெண்டு ஒழுங்கு செய்து போட்டு, எனக்குச் சொன்னால் பிரேமியை பாக்கிறதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்கை செய்றன். கொஞ்சம் சுணங்கினாலும் மாப்பிளை கைதவறிடும். ‘டொக்டர்’ குகன், நான் போயிட்டு வாறன். அக்கா வாறன்.

(மயில் வாகனம் செல்கிறார்)

காட்சி 2

(சுகந்தியின் வீட்டு ‘ஹோல்’. பிரேமினியும், சுகந்தியும் அருகருகாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள்)

சுகந்தி : பிரேமி, நீர் சொல்லுறதெல்லாம் உண்மையோ?

பிரேமி : ஒமோம். குஞ்சி ஜயா சொல்லுறதைப் பார்த்தால் சீதனம், ‘டொனேசன்’ நகை நட்டு, கலியாணச் செலவுக்கெண்டு பத்து லட்சம் அளவில் தேவைப்படும். இவ்வளவு காசுக்கும் நாங்கள் எங்கை போறது எண்டு தான் தெரிய இல்லை. உமக்கு உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் என்ற பெயரில் ‘பாங்க்’கில் ஒன்றரை லட்சம் தான் இருக்குது.

சுகந்தி : ஒன்றரை லட்சமோ? உம்மட அண்ணனும் அக்காவும் ‘போரினில்’ இருக்கினம். உமக்கெண்டு சுளைசுளையாக காசு அனுப்பியிருப்பினம். அந்தக் காசெல்லாம் எங்கை?

பிரேமி : சுகந்தி, வெக்கத்தைவிட்டு சொல்லுறன். இது வரை அண்ணா மட்டும்தான் காசு அனுப்பி இருக்கிறார். அதுவும் அறுபதினாயிரம். அந்தக் காசு கூட அப்பான்ற செத்த வீட்டோட முடிஞ்சு போச்சுது. அக்கா ஒரு செப்புக் காசு கூட அனுப்ப இல்லை.

- சுகந்தி : நம்ப ஏலாமல் இருக்குது.
- பிரேமி : இப்படியும் சகோதரங்கள் இருக்குமோ என்டு நீர் நினைப்பீர். ஆனால், நான் உண்மையைத் தான் சொல்றன.....
- சுகந்தி : ச!
- பிரேமி : சுகந்தி, 'பாங்க்கில்' என்றை பெயரில் ஒன்றறை லட்சம் தான் இருக்குது. அதுகூட என்ற உழைப்பினர் மிச்சம்.
- சுகந்தி : அப்ப காசுக்கு என்ன செய்யப் போறீர்? பத்து லட்சம் புரட்ட ஏலுமோ?
- பிரேமி : அதுதான் எனக்கும் தெரிய இல்லை. நேற்று முழுவதும் தம்பி கத்து கத்தெண்டு கத்தினான்.
- சுகந்தி : என்னத்துக்கு கத்தினவர்?
- பிரேமி : அக்கா, அண்ணன்ற கையாலாகாத தனத்தை சொல்லித் தான் கத்தினவன்.
- சுகந்தி : உம்மை நினைக்கக்கிள்ளை எனக்கு துக்கமாக இருக்குது. நல்ல ஒரு சம்பந்தம் வந்தும் அதை ஒப்பேற்ற ஏலாமல் இருக்குது.
- பிரேமி : சுகந்தி, இதுவரைக்கும் எல்லாமாக பதினேழு இடங்களில் எனக்கு கலியாணம் பேசி இருக்குது. இது ஒண்டுதான் இந்தளவுக்காவது வந்திருக்குது. கடைசியில் சீதனத்தில் தான் குழம்பப் போகுது (பிரேமினி அழுகிறாள்).
- சுகந்தி : பிரேமி, அழாதையும், அழாதையும். கண்ணென்ற துடையும். உம்மட நல்ல மனசுக்கு இந்த கலியாணம் நடக்கும் என்டு எனக்கு என்னவோ சொல்லுது.
- பார்வதி : (வந்து கொண்டே) சீ! இதென்ன சின்னப் பிள்ளை மாதிரி அழுறீர்?
- பிரேமி : 'அன்றி', எல்லாத்தையும் நினைக்கக்கிள்ளை தற்கொலை செய்தால் என்ன என்டு ஒரு ஆவேசம்.....

பார்வதி : தற்கொலையோ? கோழை மாதிரி கதையாதையும். எதையும் துணிச்சலோட எதிர்கொள்ளப் பழகும். கலியாணம் இல்லை என்டதற்காக உயிரை விடுறதோ?

பிரேமி : கலியாணம் இல்லை என்டால் கண்ணை முடிக் கொண் டிருப்பன். இது கலியாணத்துக்கு எண் டு ‘ரெடியாகிறதும், இல்லை என்டாப் போல ‘ரிவேர்ஸ்’ அடிக்கிறதும்..... சே..... மானம் கெட்ட சீவியம்.

பார்வதி : எங்கட சமூக அமைப்பால் நீர் தேவையில்லாம கண்ணீர் விட வேண்டியிருக்குது.

பிரேமி : எளியாராய் பிறந்தாலும் இளையாராய் பிறக்காதே எண்ட மாதிரி, யாழ்ப்பாணத்திலை பிறந்தாலும் பொம்பிளையாய் பிறக்காதே எண்டுதான் சொல்லத் தோண்டுது.

பார்வதி : உண்மைதான். சரி விசயத்திற்கு வருவம். உமக்கு பேசி வந்திருக்கிற மாப்பிள்ளை என்ன வேலை பார்க்கிறார்?

பிரேமி : அவரும் என்னைப் போல ‘ரீச்சர்’. ஆனால், ‘ட்ரெயின்ட் ரீச்சர்’

பார்வதி : அட ‘மாஸ்ட்ரோ’? ‘மாஸ்டருக்கு’ இவ்வளவு சீதனம் கேட்கின்மோ?

பிரேமி : ஒம் ‘அன்றி’.

பார்வதி : எங்கை படிப்பிக்கிறாராம்?

பிரேமி : யாழ்ப்பாணத்தில்.

பார்வதி : அப்ப மாப்பிள்ளையும் ஊரில் தான் தொழில் பார்க்கிறார். நான் முதல்ல நினைச்சன் நைஜீரியாவில் படிப்பிக்கிறார் எண்டு. மெய்யே ஏன் இவ்வளவு சீதனம் கேட்கினமாம்?

பிரேமி : எனக்கு என்ன தெரியும் ‘அன்றி’.

பார்வதி : ஆம்பிளை எண்ட செருக்கோ? வீடு, ஜஞ்சு லட்சம் சீதனம், இரண்டு லட்சம் ‘டொனேசன்’..... நகை நட்டு. உது பெரிய தொகை. இந்தக் காலத்தில் ‘டொக்டர், எஞ்சினியருக்கு’ கூட இவ்வளவு சீதனம் கேக்கமாட்டினம்.

சுகந்தி : அம்மா நீங்க சொல்லுறது மெத்தச் சரி. இவர்றறை தம்பி கொழும்பில் ‘எக்ஸிகியுட்டிவ்’வாக இருக்கிறார். போன வருசம்தானே கலியாணம் கட்டினவர்? சீதனமாக என்ன கிடைச்சுது? ஊரில் ஒல்லாந்து காலத்து வீடும், ஒரு லட்சம் ரூபாவும் தானே சீதனம். ‘டொனேசன்’ எண்ட பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவர்ற மிலிஸம் நல்ல வடிவு. பெரிய இடம். முன்டு அண்ணன்மார் வெளியில்லை.....

பார்வதி : இப்ப எங்கடை ஆக்கஞ்சுக்கு காசு ஆசை மெத்திப் போச்சு. அதுதான் இப்படி சீதனம், ‘டொனேசன்’ எண்டு கேட்டு ஆக்களைப் போட்டு திப்பிலி ஆட்டுதுகள்.

சுகந்தி : அம்மா, எனக்கு நீங்கள் எவ்வளவு சீதனம் குடுத்த நீங்கள்? இந்த வீடும், ஐம்பதினாயிரமும் தானே?

பிரேமி : அது பதினாலு வருசத்துக்கு முந்தி. அப்ப உமக்கு இருபத்திரண்டு வயசு. அந்த வயசில் உமக்கு தோதான மாப்பிளையள் நிறைய இருந்திருப்பினம். இப்ப எனக்கு முப்பத்தியாறு வயசு. என்னை ஆரும் கட்டுறதெண்டால் எப்படியும் முப்பத்தியெட்டு வயசுக்கு மேல் இருக்க வேணும். இந்த வயசு ‘ரேஞ்சில்’ மாப்பிளையள் கொஞ்சம் தானே இருக்குது? அவையளுக்கும் நிறைய ‘ஷமாண்ட்’. இதால் தங்கட ‘ரேட்’டை கூட்டிப் போட்டினம். இது உலக வழக்கம் தானே?

பார்வதி : உண்மைதான். பிரேமி சொல்லுறதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தான் வேணும்.

சுகந்தி : அப்ப பத்து லட்சம் இல்லை எண்டால் உம்மட கழுத்தில் தாலி ஏறாது போல.

பிரேமி : அந்த நிலைக்குத்தான் வந்திருக்கிறன். கடவுள் கண்ணைத் திறந்தால் அல்லது ஏதாவது அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் தான் என்ற கழுத்தில் தாலி ஏறும்.

காட்சி: 3

(ஆசிரியர்களின் ஓய்வு அறை. தியாகு அமர்ந்திருக்கிறான். சுகந்தி உள்ளே வருகிறாள்)

சுகந்தி : 'மாஸ்டர்', நான் உங்களோடு பேசுவேணும்.....

தியாகு : நீங்கள்.....?

சுகந்தி : என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் 'மிஸில்' ரவிசங்கர். பிரேமியின்றை 'பிரெஞ்ட்'.

தியாகு : பிரேமியா?

சுகந்தி : 'யா'..... உங்களுக்கு கலியாணம் பேசி வந்திருக்கிற பிரேமினி சுந்தரவிங்கம்.

தியாகு : ஒ! அந்த பருத்தித்துறை 'கேரளா'?

சுகந்தி : ஒமோம். அவ சார்பாக உங்களோடை கதைக்க வந்திருக்கிறன். ஆனால், அவவின்றை 'பெர்மிஷன்' இல்லாமல்.....

தியாகு : என்ன கதைக்கப் போற்றங்கள்?

சுகந்தி : முதல்ல அவவைப் பற்றி நான் உங்களிட்டை செல்ல வேணும். அவ ஒரு நல்ல அமைதியான 'கேரள்'. சரியான அடக்க சுபாவம்.

தியாகு : சரி.....

சுகந்தி : நானும் அவவும் 'கிளாஸ் மேட்ஸ்'. கலியான 'ரேஸில்' நான் அவவைவிட பதினாலு வருசம் 'சீனியர்'. அவ இன்னும் கலியாணம் கட்டாததுக்கு ஒரு காரணம் விதி எண்டு ஆக்கள் சொல்லலாம். ஆனால், உண்மையான காரணம் சீதனம். எனக்கு தெரிஞ்ச மட்டில அவவுக்கு பதினேழு இடத்தில கலியாணம் பேசி இருக்கினம். முக்கால்வாசியுமே சீதனம் காணாது என்ட ஒரே காரணத்தினால் குழம்பி இருக்குது.

தியாகு : அதாவது சீதனம் எடுக்கிறது பிழையானது, அற்பத்தன மானது எண்டு சொல்ல வாறியளோ?

சுகந்தி : ஒமோம்.

தியாகு : அப்படி எண்டால் நீங்கள் கலியாணம் கட்டக்கிள்ளை உங்கட ஹஸ்பண்ட் அற்பத்தனமாக, பிழையாக நடந்திருக்கிறார் எண்டு சொன்னால் ஏற்றுக்கொள்ளுவீங்களா?

சுகந்தி : எந்த அர்த்தத்தில் இப்படி சொல்லுறீங்கள்?

தியாகு : உங்கட ஹஸ்பண்ட் கும் உங்களிட்டை சீதனம் எடுத்திருப்பார் தானே?

சுகந்தி : அவர் சீதனம் கேட்க இல்லை. இவ்வளவு வைச்சால் தான் உம்மை கலியாணம் கட்டுவன் எண்டு அவர் சொல்ல இல்லை. நாங்க விரும்பி அவருக்கு சீதனம் குடுத்தம். அவராக கேட்க இல்லை. விரும்புறதுக்கும், கேட்கிறதுக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்குது.

தியாகு : எண்டபடியால் நான் சீதனம் கேக்கிறதை கைவிட வேணும் எண்டு சொல்ல வாறீங்களா?

சுகந்தி : நீங்க சீதனம் கேக்கிறதில் பிழை இல்லை. அது உங்கட இஷ்டம். ஆனால், வரம்பை மீறின சீதனத்தை கேக்க வேண்டாம் எண்டுதான் சொல்ல வாறன். கலியாணம் எண்டது ஒரு சந்தையில்லை. நீங்கள் ஒரு பண்டமாக விலை போறதை விரும்புறீங்களா?

தியாகு : 'மிலிஸ்' ரவிசங்கர், நீங்கள் சொல்லுறதை நான் ஓரளவு ஒத்துக் கொள்ளுறன். ஆனால், எங்கட சமுகம் கலியாணத்தை சந்தையாக மாத்திப் போட்டுது. மாப்பிளையள் எல்லாம் பேரம் பேசப்படுகினம். மாப்பிளையளை எடுக்கிறதுக்கு போட்டி நிலவுது. 'மூன்ட்' இருக்கிற மாப்பிளையள் நல்ல விலைக்கு விற்கப்படுகினம். அதாவது, அவையஞ்சுக்கு நல்ல சீதனம் கிடைக்குது.

சுகந்தி : இப்படி எல்லா ஆம்பிளையஞ்சும் கதைச்சால் எங்கடை

சமுகம் திருந்தாது.

தியாகு : சமுகத்தை திருத்திறதுக்கு நான் ஆர்?

சுகந்தி : நீங்களும் சமுகத்தில் ஒரு அங்கம்.

தியாகு : 'மிலிஸ்' ரவிசங்கர் சமுகத்தை ஒரு பக்கம் வையுங்க. நடைமுறையைப் பாருங்க. ரெண்டு வருசத்துக்கு முந்தித்தான் என்றை தங்கச்சிக்கு கலியாணம் நடந்தது. எங்கட சக்திக்கு மீறித்தான் அவவுக்கு சீதனம் குடுத்து நாங்கள் கலியாணம் கட்டி வைச்சனாங்கள். என்றை அப்பா ஒரு கமக்காரன். நான் ஒரு 'மாஸ்டர்'. ஒரே ஒரு தங்கச்சி. எவ்வளவு சீதனம் கேட்டிச்சினம் தெரியுமோ? வீடும், முண்டு லட்சமும். இத்தனைக்கும் மாப்பிளை ஒரு சாதாரண 'கிளார்க்'. என்ன செய்யிறது? அங்கை இங்கை கடன்பட்டு கலியாணத்தை ஒப்பேற்றி வைச்சம். நான் இப்பவும் எடுத்த காசக்கு வட்டியும், முதலுமாகக் கட்டி வாறன்.

சுகந்தி : நீங்கள் சொல்லுற்றை நான் ஒத்துக் கொள்ளன். நீங்கள் உங்கட தங்கச்சிக்கு சக்திக்கு மீறின சீதனம் குடுத்திற்காக, நீங்களும் சக்திக்கு மீறின சீதனம் கேட்க வேணுமா?

தியாகு : உங்கட 'பிரெண்டுக்கு' இது சக்திக்கு மீறின சீதனமாக இருக்கலாம். ஆனால், இதை விட கூட சீதனம் தாற்றுக்கு எத்தனையோ பேர் இருக்கினம். எங்கட ஊர் 'டொக்டருக்கு' கூட என்னைக் கலியாணம் பேசினவையள். நாங்கள் கேக்கிற சீதனத்தைத் தாற்றுக்கு அவையள் இஷ்டப்பட்டவையள். ஆனால், சாதகம் பொருந்த இல்லை..... 'மிலிஸ்' ரவிசங்கர், எனக்கு 'கிளாஸ்க்கு' நேரமாயிட்டுது. நாங்கள் கேட்கிற சீதனத்தை தர உங்கட 'பிரெண்ட்' ஆக்கள் சரி எண்டால், நான் பொம்பிளை பார்க்க வருவன். அப்படி இல்லை எண்டால் இந்த சம்பந்தத்தை மறந்திடச் சொல்லுங்க.

(தியாகு அங்கிருந்து செல்கிறான்)

காட்சி 4

(வீட்டு ‘ஹோலில்’ சினிமாப் பாடல் ஓலிக்கிறது.
குகன் கோபத்துடன் உள்ளே வருகிறான்.)

குகன் : சீச்சீ! வீட்டுக்கை வந்தால் ‘சினிமா’ பாட்டுத்தான். இப்ப எங்களுக்கு ‘சினிமா’ பாட்டுத்தான் வேண்டிக்கிடக்கு.....
(குகன் வானொலியை நிறுத்துகிறான்) அம்மா.....
அம்மா.....

(மங்களம் வருகிறாள்)

மங்களம் : என்னடா குகன்?

குகன் : எங்கை அக்கா?

மங்களம் : உங்கை தான் நின்டவ. என்ன விசயம்?

குகன் : அவவைக் கூப்பிடுங்கோ.

மங்களம் : என்னத்துக்கு?

குகன் : கூப்பிடுங்கோவன் சொல்லுறந்.

மங்களம் : பிரேமி..... பிரேமி.....

(பிரேமி வருகிறாள்)

பிரேமி : என்னம்மா, கூப்பிட்டனியளோ?

குகன் : நான் தான் கூப்பிட்டனான். அக்கா உங்களுக்கு வெட்கம், ரோசம், மானம் இல்லையோ?

பிரேமி : என்னடா சொல்றாய்?

குகன் : ஏன் அந்த ‘மாஸ்டரிட்டை’ போய் சீதனம் வாங்காமல் என்னைக் கலியாணம் கட்டுங்கோ என்டு கெஞ்சின ணங்கள்?

பிரேமி : எந்த ‘மாஸ்டர்’?

- குகன் : உங்களுக்கு கலியானம் பேசி வந்த ‘மாஸ்டர்’.....
- பிரேமி : எனக்கு என்ன விசரே? நான் அவரை இன்டை வரைக்கும் சந்திக்கயில்லை. அவரை கெஞ்சவும் இல்லை.
- குகன் : உந்தக் கதையை நான் நம்பமாட்டன். நீங்கள் அவரின்றை ‘ஸ்கலுக்கு’ போய் அவரைச் சந்திச்சு, உங்களுக்கு வாழ்க்கை தரும்படி கேட்டிருக்கிறியள்.
- பிரேமி : டேய், உன்றை அக்கா அவ்வளவுக்கு தாழ்ந்து போக இல்லைடா. போகவும்மாட்டா. ஆரோ சொன்ன பொய்க் கதையைக் கேட்டுட்டு வந்து என்னை ஐமிச்சப்படாதை.
- குகன் : அப்படி எண்டால் குஞ்சி ஜயா சொன்னது பொய் என்டு சொல்லுறியளோ?
- மங்களம் : நீங்க ரண்டு பேரும் என்ன கதைக்கிறியள் என்டு எனக்கு விளங்க இல்லை. விளக்கமாகக் கதையுங்கோவன்.
- குகன் : அம்மா, அக்காவுக்கெல்லோ ஒரு ‘மாஸ்டரை’ கலியானம் பேசி இருக்குது.
- மங்களம் : ஓமோம்.
- குகன் : அவையள் ஜஞ்ச லட்சம் சீதனமும், ரண்டு லட்சம் ‘டொனேசனும்’ கேக்கினம் தானே?
- மங்களம் : ஓமோம்.
- குகன் : எண்டதால் இவ அந்த ‘மாஸ்டரை’ அவரின்றை ‘ஸ்கலிலை’ சந்திச்சு, சீதனக் காசை குறைக்க ஏலாதோ என்டு கெஞ்சி இருக்கிறாவாம். அவையள் இதை குஞ்சி ஜயாவுக்கு சொல்லி இருக்கினம். இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தி தான் குஞ்சி ஜயா என்னை ‘ரவுணிலை’ கண்டு சொல்லி, இதால் தன்ற மானம், மரியாதை எல்லாம் போயிட்டுது என்டு கத்திப் போட்டுப் போனார்.
- பிரேமி : குகன், நீ நம்பினாலும் சரி, நம்பாட்டாலும் சரி நான் அந்த ‘மாஸ்டரை’ சந்திக்கயில்லை. நாங்கள் குடுக்கிற சீதனத்துக்கு அவர் சம்மதிச்சால் நான் அவருக்கு கழுத்து நீட்டுவன். இல்லாட்டால் அடுத்த மாப்பிளை வருமட்டும்

காத்திருப்பன். இவ்வளவு காலமும் தனியாக இருந்த எனக்கு இன்னும் கொஞ்சக் காலத் துக்கோ, இல்லாவிட்டால் சீவிய காலம் முழுவதுக்குமோ இப்படியே இருக்க ஏலும்.

காட்சி 5

(தியாகுவின் வீட்டு ‘ஹோல்’ கதவு தட்டும் சத்தம்)

புவனம் : தியாகு, ஆரோ கதவைத் தட்டுகின்ற போலத் தெரியது. போய் ஆரெண்டு பார்.

தியாகு : ஆரது?

மாலினி : நான் தான்.

தியாகு : நான்தான் எண்டால்.....

மாலினி : அண்ணா, நான் தான் மாலினி.

(கதவு திறக்கப்படுகின்றது. வெளியில் மாலினி நிற்கிறாள்)

தியாகு : தங்கச்சி, என்ன இந்த நட்ட நடு ராத்திரியிலை.

புவனம் : (அதிர்ச்சியுடன்) பிள்ளை..... ஆ..... என்ன நடந்திட்டுது? ஏன் முகமெல்லாம் வீங்கி இருக்குது?

(மாலினி அழுகிறாள்)

புவனம் : என்ன நடந்தது எண்டு சொல்லிப்போட்டு அழு.

மாலினி : அம்மா, அவர் என்னை அடி அடி எண்டு அடிச்சு, வீட்டை விட்டு துரத்திப் போட்டார்.

தியாகு : துரத்தி? என்ன சொல்றாய்?

மாலினி : ஓம். அண்ணா, என்னோடை வாழ ஏலாது எண்டு கடைசியாக சொல்லிப் போட்டார். இனி இஞ்ச தான் நான் இருக்கப் போறன்.

தியாகு : அப்ப எங்கட பாடு திண்டாட்டம் தான்.

புவனம் : டேய், அவள் அழறாள். நீ பகிடிக் கதை கதைக்கிறியோ?

தியாகு : அம் மா, இவள் அந் த மனுசனோடை வாய்காட்டிஇருப்பாள். அதுதான் அடிச்சு துரத்தி இருக்கிறார்.

புவனம் : வாய்காட்டினால் அடிக்கிறதோ? என்ன மாதிரி முகமெல்லாம் வீங்கி இருக்குது. வீக்கம் வத்தவே ஒரு கிழமையாவது எடுக்கும்.

தியாகு : அதுவும் நல்லது தான். இல்லாட்டி அக்கம் பக்கத்தில் இருக்கிற பொம்பிளையள் பாடு தான் கஷ்டத்தில் முடியும்.

புவனம் : (கோபத்துடன்) பொத்தடா வாயை. பிள்ளை என்ன நடந்தது எண்டு சொல்லு பார்ப்பம். உன்னைப் பார்க்கக்கின்னை என்ற வயிறு பத்தி எரியுது.

தியாகு : அவள் உண்மையைச் சொல்லமாட்டாள். என்ன நடந்திருக்கும் எண்டு நான் சொல்றன். இவள் தானே தேவையில்லாமல் அவரை ஒவ்வொரு நாளும் ‘லோட்டி’ கட்டுறவள். அவருக்கு இண்டைக்கு தாங்க ஏலாமல் இருந்திருக்கும். பழைய கோபத்தை எல்லாம் வைச்சு செம்மையாக குடுத்திருப்பார்.

புவனம் : மெய்யே பிள்ளை, கொண்ணர் சொல்றது சரியோ?

மாலினி : நான் அவரை ‘லோட்டி’ கட்ட இல்லை. ‘ஓ.பிசிலை’ இருந்து வந்த நேரம் துடக்கம் என்னிலை எரிஞ்சு விழுந்தார். ‘தேத்தண்ணிக்கு சீனி வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோவன்’ எண்டு சொல்ல, அவர் என்னை அடிச்சவர்.

தியாகு : நான் உந்தக் கதையை நம்பமாட்டான். அரை குறைக் கதை சொல்லாமல் முழுவதையும் சொல்லு. அதுக்குப் பிறகு மச்சான் உன்னை அடிச்சது சரியோ, பிழையோ எண்டு சொல்றன். கொஞ்சம் பொறு..... கொஞ்சம் பொறு. ஆரோ வருகினம் போலத் தெரியுது. ஆர்..... ஆ..... உன்றை மனுசன் தான்.

(பாலு வருகிறான்)

பாலு : 'ஹலோ' தியாகு..... எப்படி?

தியாகு : மச்சான் வாங்கோ..... சரியான நேரத்தில் தான் வந்திருக்கிறியள்.

புவனம் : தம்பி, பிள்ளையை என்ன செய்து போட்டியள்?

தியாகு : பாலு, 'வட் ஹப்பண்ட்'? நீங்களாவது உண்மையைச் சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்.

பாலு : இன்டைக்குப் பின்னேரம் 'ஓ.பி.ஸால்' வந்தவுடன் தேத்தண்ணி கேட்டன். அதுக்கு இவ பால் மா இல்லை, ஒரு 'பக்கட்' வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ எண்டா. வாங்கிக் குடுத்தன்.

தியாகு : சரி.....

பாலு : கொஞ்ச நேரத்தால் 'சீனி முடிஞ்சது, வாங்கிக் கொண்டு வாறியளோ' எண்டு கேட்டா. அதையும் வாங்கிக் குடுத்தன். ஒரு மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகுதான் தேத்தண்ணி தந்தா. அதுவும் பச்சைத் தண்ணியாய் ஆறின தேத்தண்ணி.

தியாகு : உடன் உங்களுக்கு கோவம் வந்திருக்கும்.

பாலு : இல்லை, இல்லை. என்ற கோவத்தை அடக்கி வைச்சிருந்தன். இரவு சாப்பாட்டுக்கு என்ன தரப்போறீர் எண்டு கேட்டன். காலமை மிஞ்சின பாண் இருக்கு எண்டா. அதையும் சாப்பிட்டன். ஆனால், அவ இடியப்பம் சாப்பிட்டா.

தியாகு : அப்ப உங்களுக்கு கோவம் வந்திருக்க வேணுமே.

பாலு : ஒமோம். 'ஏன் இப்பிடி எல்லாம் எனக்கு வஞ்சகம் செய்யறீர்' எண்டு கேட்டு அவவை ஏசினன். அதுக்கு உங்கட தங்கச்சி என்ன சொன்னா தெரியுமோ? தன்னை ஏகறதுக்கு எனக்கு உரிமை இல்லையாம்.

தியாகு : ஏனாம்?

- பாலு : 'நாங்கள் தானே முன்டு ஸ்தூபத்தை சீதனமாக தந்து, உங்களை வாங்கி இருக்கிறம். எண்டபடியாலை நான் சொல்லுற வேலையை நீங்க செய்ய வேணும். நான் தாற்றைச் சாப்பிட வேணும்' என்டு சொன்னா.
- புவனம் : பிள்ளை ஏதோ குழந்தைத்தனமாக சொல்லி இருக்குது. அதைப் போய் பெரிசு பண்ணி.....
- பாலு : மாமி, இது முதல் தரம் எண்டால் நான் ஒன்டும் செய்திருக்க மாட்டன். இப்பிடி எத்தனை தரம் சொல்லி இருக்கிறா தெரியுமோ?
- புவனம் : நீங்க தான் சொல்லுங்கோ
- பாலு : ஒருக்கால் என்றை கூட்டாளிக்கு முன்னாலையும் இப்படிக் கதைச்சவ. என்னை ஒரு அடிமை மாதிரி வைக்கிறது தான் அவவின்றை உள் நோக்கம். எல்லாத்துக்கும் ஒரு எல்லை இருக்குது. நான் இவ்வளவு நானும் பொறுத்திருந்தன். இன்டைக்கு என்னாலை பொறுக்க ஏலாமல் போயிட்டுது. பாவிக்கக் கூடாத ஆயுதத்தை இன்டைக்கு பாவிச்சிட்டன்.
- தியாகு : (சிரித்தபடி) அடியைப் போல அண்ணன் தம்பி உதவ மாட்டான் எண்டதை தங்கச்சிக்கு ஞாபகப்படுத்திப் போட்டியள் போல.
- பாலு : நான் சீதனம் எடுத்தபடியால் தானே அவ இப்படிக் கதைக்கிறா, நடக்கிறா? எண்டபடியாலை நீங்கள் தந்த சீதனக் காசைத் திருப்பித் தாறன். இப்ப இல்லை. ஒரு மாசத்துக்குள்ள. அதுக்குப் பிறகு உங்கட தங்கச்சியை கூட்டிக் கொண்டு போறன். அது வரைக்கும் உங்கட தங்கச்சி இஞ்சேயே இருக்கட்டும். நான் வாறன்.
- புவனம் : தியாகு, மாப்பிளையை நிற்பாட்டு.
- தியாகு : போகட்டும். தங்கச்சிக்கு புத்தி வரத்தானே வேணும்? மச்சான் தங்கச்சிக்கு இல்லை, எங்களுக்கும் ஒரு பாடம் படிப்பிச்சிட்டுப் போறார்.
- புவனம் : என்ன பாடம்?

தியாகு : (ராகத்துடன்) சீதனம் எடுக்கக் கூடாது பாப்பா...

காட்சி 6

(பிரேமியின் வீட்டு ‘ஹோல்’)

- சுகந்தி : பிரேமி, என்னை மன்னிச்சுப் போடும். நான் அந்த ‘மாஸ்டரிட்டெ’ போய் அளவாக சீதனம் எடுத்துப் போட்டு உம்மை கட்டும்படி சொன்னது உம்மட தம்பிக்கு பிடிக்க இல்லை போல.
- பிரேமி : ஒமோம்.
- சுகந்தி : நான் ‘மாஸ்டரோடெ’ கதைச்சும் அதால் பிரயோசனம் இல்லாமல் போயிட்டுது. அவர் தன்றை மனதை மாத்தமாட்டார் போல.
- பிரேமி : பரவாயில்லை. விதி இருந்தால் கலியாணம் நடக்கும் தானே?
- சுகந்தி : பிரேமி, உம்மட அண்ணை, அக்கா காசு அனுப்ப இல்லையோ?
- பிரேமி : அண்ணை தான் அனுப்பி இருக்கிறார்.
- சுகந்தி : எவ்வளவு?
- பிரேமி : ஐம்பதாயிரம். அக்கா ஊரில் இருக்கிற வீட்டில் தனக்கு இருக்கிற பங்கை எனக்கு எழுதித் தாறதாக எழுதி யிருக்கிறா.
- சுகந்தி : உம்மட்டை இருக்கிற ஒன்றரை லட்சத்தோட ஒரு ஐம்பதாயிரம் சேர்ந்திருக்குது. ரண்டு லட்சம் தான். காணாதே.
- குகன் : (வந்து கொண்டு) அக்கா ஒரு ‘குட் நியூஸ்’.
- பிரேமி : என்ன?

- குகன் : உன்னைப் பார்க்க அந்த 'மாஸ்டர்' நாளைக்கு வாறார்.
- பிரேமி : என்ன? உண்மையோ சொல்லுறாய்?
- குகன் : ஒமோம்.
- பிரேமி : அவையள் கேக்கிற சீதனத்துக்கு நாங்கள் எங்கை போறது?
- குகன் : அவையளுக்கு சீதனமே தேவை இல்லையாம். வெறும் பொம்பிளை தந்தால் போதுமாம்.
- சுகந்தி : என்ன தினர் மாற்றம்?
- குகன் : 'மாஸ்டரினர்' தங்கச்சியின்றை புருஷன் ஏதோ பாடம் படிப்பிச்சிருக்கிறார் போலத் தெரியுது. அதால் அவையள் மனம் மாறிட்டினமாம்.
- சுகந்தி : என்ன பாடம்?
- குகன் : அதுதான் எனக்கு தெரிய இல்ல.
- சுகந்தி : பிறகு என்ன? பிரேமி கழுத்தை நீட்ட 'ரெடியாகும்.

(திரை)

ஒரு கல்லூம், முன்று மாங்காயிக்களும்

கதாபாத்திரங்கள்

சிவப்பிரகாசம்	:	கணவன்
மங்களம்	:	மனைவி
கிருஷாந்தி	:	மகள்
வசந்தன்	:	இளைஞன்
பாலன்	:	இளைஞன்
ராஜன்	:	இளைஞன்

காட்சி 1

(வீடு ஒன்றின் முன்றலில் காட்சி விரிகிறது.
இளைஞர்களான பாலன், ராஜன், வசந்தன் அங்கு
நிற்கிறார்கள்)

பாலன் : ராஜன், கொஞ்சம் பொறு, கொஞ்சம் பொறு. இது தான் வீடு போல இருக்குது. ‘நம்பர்’ பதின்மூன்று எண்டு இருக்குது.

ராஜன் : ஒ..... ஒ..... இது தான். கண்ணுக்கு முழிப்பாக ‘நம்பர்’ எழுதிக் கிடக்குது. தியாகராசா ‘அங்கிள்’ சொன்ன வீடு இது தான். There is no doubt.

வசந்தன் : பாலன், பெரிய வீடாக இருக்குது. இப்படியான வீட்டிலையும் ‘ரூம்’ குடுப்பினமோ?

பாலன் : ஒமடாப்பா..... பெரிய வீடுதான். டேய் வசந்தன், தியாகராசா ‘அங்கிள்’ தந்த ‘அட்ரஸ்’ துண்டை இன்னொருக்கால் பார்த்து நம்பரை double check பண்ணு பார்ப்பம்.

வசந்தன் : Wait a minute friends. Yes, yes..... பதிமுண்டாம் ‘நம்பர்’ தான். முண்டுக்கு முன்னால் ஒண்டு இருக்குது. சரியான வீடு தான்.

ராஜன் : அப்ப உள்ளை போவம்.

பாலன் : போவம்..... போவம்..... வசந்தன், நீ தான் முன்னால் போ.

வசந்தன் : டேய், எனக்கு பயமாக இருக்குது. நாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். பார்த்துப் போவம். அண்டைக்கு தெகிவளையில் ஒரு அறையைப் பார்க்கப் போய் நடந்தது தெரியும் தானே?

ராஜன் : தெரியும், தெரியும். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் போயிருந்தால் அந்த பெட்டை நாய் என்ற துடையில் அரைக் கிலோவை அப்படியே உரிச்ச எடுத்திருக்கும். நல்ல வேளை வீட்டுக்காரன் வந்து என்னைக் காப்பாத்திப் போட்டான்.

வசந்தன் : உம்..... உம்..... உம்..... நல்ல வாசம் வருது. திராட்சைப் பழ வாசமும், மல்லிகைப் பழ வாசமும் கலந்த மாதிரி.....

ராஜன் : உம். என்ற முக்கு மயிரை உருட்டிக் கொண்டு போகுது. Perfume வாசம் தான். அதில் ஒரு சந்தேகமும் இல்லை.

வசந்தன் : Perfume வாசம் தான். அதுவும் foreign perfume.

ராஜன் : அப்படி எண்டால் இந்த வீட்டிலை ஒரு young girl இருக்குது எண்டு தான் அர்த்தம். ஹோ..... ஹோ.....

பாலன் : அச்சா. அந்த நினைப்பே என்ற இதயத்துக்குள்ள ‘ஜஸ்’ துண்டை செருகின மாதிரி இருக்குது.

ராஜன் : நாங்கள் முண்டு பேரும் எல்லாமாக ஏழு அறையில் இருந்திருப்பம். ஆனால், ஒரு ‘யங் கேரளஸ்’ கூட ‘மெயின் ஹவுஸில்’ இருந்ததில்ல. இப்பத்தான் எங்களை அதிர்ஷ்ட தேவதை அணைக்கிறாள்.

வசந்தன் : டேய் ராஜன், எங்கள் முண்டு பேருக்கும் எண்டு முண்டு

‘கேரளஸ்’ இருந்தால்..... ஜயகோ நினைக்கவே உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை கடியாத ஏறும்புகள் ஒடித்திரியுற மாதிரி ஒரு feeling.

பாலன் : சத்தம் போட்டுக் கதையாதை. கொழும்பில இருக்கிற சுவருக்கு, ‘தறீ வீலருக்கு, பஸ்கக்கு’ எண்டு எல்லாத் துக்கும் காது இருக்குது.

ராஜன் : உஸ்..... ஆரோ வருகினம் போலத் தெரியது.

பாலன் : ஓமடா. ஒரு வழுக்கைத் தலை தெரியது. ஆள் வரமுந்தி கதவைத் தட்டுவம்.

(பாலன் கதவைத் தட்டுகிறான். கதவு திறக்கப்படுகிறது.
உள்ளே சிவப்பிரகாசம் நிற்கிறார்)

ராஜன் : ‘குட்மோர்னிங் அங்கிள்’.....

சிவப்பி : ‘கு..... கு..... குட்மோர்னிங்’.....

பாலன் : ‘குட்மோர்னிங்’ சிவப்பிரகாசம் அங்கிள்.....

சிவப்பி : ‘மோர்னிங்..... மோர்னிங்’.....

ராஜன் : தியாகராசா ‘அங்கிள்’ எங்களை அனுப்பினவர்.

சிவப்பி : ஒ..... நீங்களா? ஒரு ஆளைத்தானே அனுப்பச் சொன்ன நான்? ஏன் முன்டு பேரை அனுப்பி இருக்கிறார்?

பாலன் : நாங்களும் ஒரு ஆளைத் தான் அனுப்ப இருந்தனாங்கள். ஆனால், இன்டைக்கு முன்டு பேரும் freeஆக இருக்கிறதால், முன்டு பேருமே வந்திட்டம்.

சிவப்பி : நல்லது, நல்லது..... ஒரு ஆள் சுவரை சுரண்டலாம். மற்ற ஆள் கீழே கொட்டுண்டிறதை கூட்டி அள்ளலாம். முன்டாவது ஆள் ‘பெயின்ட்’ பூசலாம்..... ‘பட் வண் திங்’ முன்டு பேருக்கும் ஒரு நாள் கல்வியைத்தான் பிரிச்சுத் தருவன். ‘ஓ.கே’, நீங்கள் வேலையைச் சரியாக செய்வீங்களோ, இல்லையோ எண்டு பார்க்கிறதுக்கு முதல்ல பின்புறத்தில் இருக்கிற ‘பாத்ரூமுக்கு பெயின்ட்’ அடியுங்கோ பார்ப்பம்.

ராஜன் : (அச்சரியத்துடன்) ‘பெயின்ட்’ அடிக்கிறதோ.....? எங்களால் ‘வோட்டர் கலர் பெயின்ட்’ கூட அடிக்கத் தெரியாது. ‘அங்கிள்’ நீங்கள் எ..... எ..... என்ன சொல்லுறியள்?

சிவப்பி : ‘பெயின்ட்’ அடிக்கிறதைப் பற்றித் தான் கதைக்கிறன். ஏன் நான் தமிழ்ல கதைச்சது உங்களுக்கு விளங்க இல்லையோ? இல்லாட்டி ‘இங்கிலிஸிலை’ சொல்ல வேணுமோ?

பாலன் : தமிழும் வேண்டாம். ‘இங்கிலிஸும்’ வேண்டாம். ‘பெயின்ட்’ அடிக்க வேணும் எண்டால் சொல்லுங்கோ. எங்கட முனியப்பர் ‘ரோட்’ முனுசாமியை அனுப்புறம். அவனைக் கொண்டு அடிப்பியுங்கோ. நாங்கள் இஞ்ச வந்தது ‘பெயின்ட்’ அடிக்க இல்லை. இஞ்ச இருக்கிற ‘ரூமை’ பார்த்து வசதியானதோ, இல்லையோ என்டு பார்க்கத் தான்.

சிவப்பி : ‘ரூம், ரூம்?’ ஒ..... ‘வெயிட் எ மினிட..... ‘வெயிட் எ மினிட..... ரைட..... ரைட்’..... இப்ப என்ற முளை ஒரு நிலைக்கு வந்திட்டுது. உங்களை எந்த தியாகராசா அனுப்பினவர்?

பாலன் : X Y Z தியாகராசா.....

சிவப்பி : (சிரித்தபடியே) எட, எட நான் A B C தியாகராசா எண்டு அல்லோ நினைச்சுப் போட்டன். தம்பிமார் ‘சொரி, சொரி, வெரி சொரி’. ஒரு சின்ன ‘மிக்ஸ் அப்’. அதால ஒரு சின்னக் குழப்பம். நல்ல வேளை ‘பெரிஸ் மிக்ஸ் அப்’ ஆகயில்லை. வாங்கோ..... உள்ளை வாங்கோ..... வாங்கோ..... வலது காலை வைக்க வேணும் எண்டு இல்லை. எந்தக் காலையும் வைக்கலாம்..... வாங்கோ..... உம்..... இருங்கோ..... இருங்கோ..... ஒ..... இன்னொரு ‘சொரி’..... முன்டு கதிரை தான் இருக்குது. நாங்கள் நாலு பேர். நான் ஒன்டைக் கொண்டு வாறன்..... ‘எக்ஸ்கியூஸ்மீ’.....

(சிவப்பிரகாசம் அங்கிருந்து செல்கிறார்)

ராஜன் : சா! What a gentleman! என்னே மரியாதை! என்னே

பவிக! என்னே சிரிப்பு. We are very very lucky fellows.

பாலன் : 'லக்கி'யோ? வீடு பெரிசு எண்டாலும் ஆனமான கதிரையள் இல்லை. இருக்கிற முன்டு கதிரையளும் 'பென்சன் கேஸ்'கள்.

வசந்தன் : இது உவர்றறை சொந்த வீடாக இருக்காது. பெரிய வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து, ஒவ்வொரு 'ரூம், ரூமாக சப்-லெட்' பண்றார் போல.

ராஜன் : ஓமாக்கும். அவர்றறை 'பெனியனிலை' இருக்கிற கிழிசலை பார்க்கக்கின்னை 'லாண்ட் லோட்' மாதிரித் தெரிய இல்லை. 'நோ மணி ஜோன்ஸ்' மாதிரித் தான் தெரியுது.

பாலன் : டேய், ஆள் வருது. 'பக்கீஸ்' பெட்டி ஒண்டைக் கொண்டு வாறார்.

(சிவப்பிரகாசம் பலகைப் பெட்டியுடன் வருகிறார்)

சிவப்பி : ஆ..... இது நல்ல ஒரு 'ஸீட்'. (பாலனைப் பார்த்து) தம்பி, நீர் ஒரு சின்னத்தம்பி. முன்டு பேருக்குள்ளை நீர் தான் சின்ன ஆள். இதில் இரும். பயப்படாதையும்..... உடையாது.

பாலன் : ஏன் அங்கில் வேறை கதிரை இல்லையோ?

சிவப்பி : ஊரில் இருக்குது. இஞ்ச தென்தட்டு சீவியம் தானே? அதால் வாங்க இல்லை.

ராஜன் : 'அங்கில்', இது ஆர்றறை வீடு?

சிவப்பி : என்ற இல்ல.

பாலன் : தெரியும். ஆர்றறை என்டு சொல்லுங்கோ. வள்ளீசாக இருக்குது.

சிவப்பி : என்ற கூட்டாளியினர். அவன் இப்ப கனடாவில். நான் மாசா மாசம் வாடகை குடுக்கிறன். வாடகை கொஞ்சம் எக்கச்சக்கம். அதால் ஒவ்வொரு அறையையும் வாடகை க்கு குடுக்கிறன். முன் அறையில் ஒருத்தரும் இல்லை.

இரண்டாவது அறையில் ரண்டு கிழவியளும், மூண்டாவது அறையில் ரண்டு கிழவர்மாரும் இருக்கினம்.

பாலன் : (மெல்லிய குரலில்) எல்லாம் கந்தபுராண கேஸ்'தான்.

ராஜன் : அப்ப நீங்களும், 'அன்றி'யும் 'ஸ்டோர் ரூமிலோ' இல்லாட்டிருக்கின்றன.

சிவப்பி : 'நோ'..... 'ஸ்டோர் ரூமில் அன்றி'யும், எங்கடை 'டோட்டரும்'.

ராஜன் : நீங்கள்.....

சிவப்பி : 'கராஜ்'ல்.

ராஜன் : Oh! What a pitty!

பாலன் : (மெல்லிய குரலில்) நல்ல காலம் ஆட்டுக் கொட்டில் இல்லை.

சிவப்பி : சரி நான் வெளியில் போகவேணும். 'ஸோ'.....

பாலன் : எங்களுக்கு அறை தாறது பற்றி ஒரு சொல்லும் சொல்லாமல் போற்றங்களே.....

சிவப்பி : தியாகன் உங்களை அனுப்பி இருக்கிறான். எனக்கு நிறைய உதவியள் செய்த மனிசன். அவனுக்காக உங்களுக்கு அறையைத் தர வேணும். ஆனால், இந்த விஷயத்தில் 'அன்றி' தான் முடிவு எடுக்க வேணும். நான் 'ஃபினான்ஸ் மினிஸ்டர்'. அவ 'ஹோம் மினிஸ்டர்'. அவ முடிவு எடுக்கிறது தான் நியாயம்.

வசந்தன் : 'அன்றி' எங்களுக்கு அறை தருவாவோ தெரிய இல்ல. நீங்கள் தான் அவவை கொஞ்சம் influence செய்ய வேணும்.

சிவப்பி : Influence? பார்ப்பம், பார்ப்பம்.

பாலன் : 'அங்கிள்'..... ஒரு அறையை எடுக்கிறதுக்காக நாங்கள் மூண்டு பேரும் படுறபாடு..... கொழும்பில் எங்களைப் போல மூண்டு இளந்தாரியள் அறை எடுக்கிறது எவ்வளவு

கஷ்டம் என்டு உங்களுக்குத் தெரியும்தானே?

வசந்தன் : என்ற ரண்டு சப்பாத்தும் நல்லா தேய்ஞ்சு போச்சது. எண்டபடியால் உங்களை மலை போல நம்பி இருக்கிறம்.

சிவப்பி : உங்கட சப்பாத்து தேயக்கூடாது எண்டதுக்காக என்ற செருப்பை தேயக்கிற மாதிரி அலுவலை செய்து போடுவியனா? நீங்கள் எல்லாம் ‘கொம்பியூட்டர்’ யுகக்காரர். நாங்கள் சிலேட்டிலை ஆனா, ஆவண்ணா எழுதின ஆக்கள். நீங்கள் முக்கால போய் வாயால் வாற ஆக்கள்.

ராஜன் : அய்யோ ‘அங்கிள்’, எங்களைப் பற்றி ஒண்டுக்கும் யோசியாதைங்கோ. நாங்கள் ஒரு சோலி, சுரட்டுக்கும் போகமாட்டம்.

பாலன் : ஓம் அங்கிள். ஒண்டிலையும் கண் போடமாட்டம். காதையும் அனாவசியமாக நீட்டமாட்டம்.

வசந்தன் : Perfume வாசம் வந்தாலும் அதை உள்ளெடுத்திட்டு வெளிய விடமாட்டம்.

பாலன் : மற்ற ஆக்களின்ற விழியத்திலை தலை போடவும் மாட்டம்.

ராஜன் : ஓம் ‘அங்கிள்’. முந்தி நாங்கள் ஒரு அறையில் இருக்கக்கிள்ளை வீட்டுக்காரரின்ற நாய் முண்டு குட்டி போட்டு, அந்தக் குட்டியஞக்கு முண்டு மாசம் இருக்கக்கிள்ளை தான் அதைப்பற்றி அறிஞ்சனாங்கள். அந்த அளவுக்கு நாங்கள் உண்டு, எங்கடை வேலை உண்டு எண்ட மாதிரி இருந்தனாங்கள்.

வசந்தன் : ராஜன் சொல்லுறது உண்மை, உண்மை.....

சிவப்பி : நீங்கள் எவ்வளவு தான் உங்களுக்கு நீங்களே ‘சேர்ட்டிபிக்கேட்’ குடுத்தாலும் ‘ஹோம் மினிஸ்டர்’ தான் முடிவு எடுக்க வேணும். ஏனென்டால் அவவுக்குத் தான் எந்த ஒரு விசயத்தையும் பகுத்தறியற பக்குவம் இருக்குது..... ஆ..... அவவைப் பற்றி சொல்லேக் கிள்ளையே அவவே வாறா.

(மங்களம் வருகிறாள்)

பாலன் : (மெல்லிய குரவில்) சைவக் கொக்கு மாதிரி நடந்து வாறா.

ராஜன் : (மெல்லிய குரவில்) ஜஸ்வர்யா ராய் தோத்தாலும் தோற்பா.

வசந்தன் : (மெல்லிய குரவில்) மலையைப் புரட்டிப் போட்டு மயிரோட வாறா போல.

பாலன் : 'அங்கிள்'..... இவ உங்கட 'வைப்போ'..... இல்லாட்டி.....

சிவப்பி : 'டோட்டரோ' என்டு கேக்கிறோ?

பாலன் : 'நோ, நோ'..... இ..... இ..... இல்லை..... இல்லை.

சிவப்பி : பயப்படாதையும். அவ என்ற 'டோட்டரே' என்டு கேட்டால் உமக்கும் உலகம் புரிஞ்சிருக்குது என்டு தான் அர்த்தம். ஏனென்டால் நானும், 'அன்னா'யும் போகக்கின்னள நூற்றுக்கு தொண் நூற்று எட்டு பேர் என்ன சொல்லுவினம் தெரியுமோ? டேய் சிவப்பிரகாசம் நேத்தைக்கு நீ உன்ற 'டோட்டரோடு' போறதைக் கண்டனான் என்டு தான் சொல்லுறவையள்.

வசந்தன் : 'இஸ் இட் ஸோ' அங்கிள்? வெரி குட்' Statement. அழகை விட இளமையைத்தான் நான் விரும்புறன்.

மங்களம் : இஞ்சருங்கோ, இவையள் ஆர்? வாய்க்குள்ளள வந்ததை எல்லாம் கதைச்சுக்கொண்டு இஞ்ச Muppet Show நடத்தினம்.

சிவப்பி : தியாகன் அனுப்பி இருக்கிறான்.

மங்களம் : 'பெயின்ட்' அடிக்கத்தானே? 'யங் போய்ஸ் பெயின்ட்' அடிக்க முந்தி ஒரு சின்ன request. எங்கடை வீட்டு கோழியள் முண்டு by mistakeகாக அடுத்த வீட்டில முட்டை இட்டுட்டுதுகள். ஆராவது ஒரு ஆள் முண்டு முட்டையளையும் எடுத்துத் தந்திட்டு வேலையைத் துடங்குங்கோ. முட்டையை எடுத்துத் தாற ஆளுக்கு மட்டும் பால் tea தருவன்.

சிவப்பி : மங்களம், இவையள் ‘பெயின்ட்’ அடிக்க வர இல்ல. முன் அறையில் குடியிருக்க வந்திருக்கினமாம்.

மங்களம் : ‘ஓ! ஐ ஆம் சொரி’. நான் ‘பெயின்ட்’ அடிக்க வந்த ஆக்களாக்கும் எண்டு நினைச்சிட்டன். தம்பிமார் misunderstand பண்ணிடாதேங்கோ. ‘ஓ.கே.’?

பாலன் : ‘நோ, நோ’..... misunderstand பண்ணமாட்டம். Mrs understand பண்ணவும்மாட்டம்.

மங்களம் : (முறைத்தபடியே) எனக்கு அறுவை ‘ஜோக்ஸ்’ அடிக்கிற ஆக்களைப் பிடிக்காது. understand?

ராஜன் : மடையா பொத்தடா..... ‘அன்றி’ நான் ஒரு நல்ல ‘ஜோக்’ சொல்லட்டோ. ஒரு ஊரில.....

மங்களம் : ‘ஸ்டோப் இட், ஸ்டோப் இட்’. ‘சீரியஸ்’ விசயம் கதைக்கக்கிள்ளை ‘ஜோக்’ அடிக்கிறதும் எனக்கு பிடிக்காது.

ராஜன் : ‘சொரி, சொரி’..... வெரி சொரி.

சிவப்பி : சரி இனி ‘சீரியஸ்’ விடையத்தை கதைப்பம். தியாகன் இவையளை அனுப்பி இருக்கிறான். இவையளும் அறை வேணும் எண்டு வந்த நேரம் துடக்கம் ததிங்கின்தோம் போடினம். ஆக்களை பார்த்தாலும் அப்பாவி மாதிரி இருக்குது. அறையை இவையளுக்கு குடுப்பமோ? இல்லாட்டி....?

மங்களம் : ம..... ம..... ம..... முண்டு பேரும் இளந்தாரியள். பரவாயில்லை. எனக்கு ஒரு ‘ஒப்ஜெக்ஷனும்’ இல்லை. நீங்கள் இல்லாத நேரத்தில் ஒரு ஆளை பாண் வாங்க அனுப்பலாம். இன் னொரு ஆளை ஜிம் மியை மேய்க்கிறதுக்கு அனுப்பலாம். முண்டாவது ஆளை பூரங்களுக்கு தண்ணி ஊத்த விடலாம். எண்டபடியால் இவையள் இருக்கிறது எனக்கு ஒரு ‘ஹெல்ப்’பாக இருக்கும்.

வசந்தன் : ‘அன்னா’, இந்த ‘ஞமை’ தாறதெண்டால் பாண் இல்லை புண்ணாக்கு வாங்கப் போறதுக்கும் நான் ‘ரெடி’.

மங்களம் : அப்ப boys நீங்கள் அடுத்த மாசம் முதலாம் திகதியில் இருந்து அறைக்கு வாங்கோ.

ராஜன் : ‘ஹோ’..... ‘அன்றி தாங்க யூ’.

வசந்தன் : எங்கட விளக்கை ஏத்தி வைச்ச மகாலட்சுமி நீங்கள் தான்.

பாலன் : என்ற சந்தோஷம் உடம்பு முழுவதும் சடபுட, சடபுட எண்டு ஒடுது.

ராஜன் : ‘அங்கிள்’, நாங்கள் இஞ்ச இருக்கிறதுக்கு ஏதாவது ‘கொண்டிழன்’ போடுவியளோ?

சிவப்பி : ‘நோ கொண்டிழன்’. ஆனால், நிலைமைக்கு ஏற்ற மாதிரி அப்பப்ப ‘கொண்டிழன்’ போடப்படும்.

காட்சி 2

(சிவப்பிரகாசத்தின் வீட்டின் ‘ஹோல்’)

சிவப்பி : ‘ஹலோ’ ராஜன், களைச்சுப் போய் வாற்ற போல. கையில் என்ன?

ராஜன் : சாப்பாட்டுப் ‘பார்சல்’.

சிவப்பி : இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு கடைச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டு கொண்டு இருக்கப் போற்று?

ராஜன் : அது தான் எனக்கு தெரியஇல்லை, ‘அங்கிள்’.

சிவப்பி : இப்ப உமக்கு எத்தனை வயசு?

ராஜன் : இரண்டு மார்க்கண்டேயர் வயசு. அதாவது முப்பத்திரண்டு.

சிவப்பி : முப்பத்திரண்டு? நான் இருபத்தி நாலு வயசிலை கலியானம் முடிச்சிட்டன். இப்ப அறுவது வயசு. கிருஷாந்திக்கு இருபத்திநாலு. அவவைக் கலியானம் முடிச்சு வைச்சன் எண்டால் நிம்மதியாக முச்சவிடலாம்.

- ராஜன் : 'அங்கிள்', கிருஷாந்தி மட்டுமோ? இல்லாடால் வேறையும் பிள்ளையள் இருக்குதே.....
- சிவப்பி : இந்த வீட்டுக்கு நீர் வந்து ரண்டு மாசமாகுது. இதைப் பற்றி நீர் அறிய இல்லையோ?
- ராஜன் : இல்லை 'அங்கிள்'. மற்ற ஆக்களினர் விசையங்களில் தலை போடுறதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. அதால் தான் முந்தி இருந்த வீட்டுக்காரன்ற நாய் குட்டி போட்டு.....
- சிவப்பி : 'பட்', நீர் எங்கடை விசயத்தை அறிய வேணும். அப்பத்தான் ஒரு closenessஜ ஏற்படுத்தலாம். எனக்கு எல்லாமாக ஏழு 'போட்டர்ஸ்'. No sons.
- ராஜன் : 'மை ஹெவன்ஸ்'. ஏழு..... ஆண்டி நிலையையும் மிஞ்சிவிட்டங்க. 'அன்றி'யா ஏழு பிள்ளையளையும் பெத்தா?
- சிவப்பி : ஒமோம். ஏழு பெத்தாலும் முப்பத்தியேழு மாதிரி இருக்கிறா. இருபத்தியேழு மாதிரி நடக்கிறா. பதினேழு மாதிரி கதைக்கிறா. என்ன சொல்றீர்?
- ராஜன் : 'யூ ஆர் கரெக்ட் அங்கிள்'. ஏழு மாதிரி சிரிக்கிறா. அவவின்ற இளமையின்ற ரகசியம் என்னவோ?
- சிவப்பி : அடியேன் தான்.
- ராஜன் : என்ன மாதிரி? இளமையாகிறதுக்கு ஏதும் மருந்து குடுக்கிறியளோ?
- சிவப்பி : சாச்சாச்சா..... மருந்தும் இல்லை, மாயமும் இல்லை. அதுக்கு காரணம் ஒரு அருமருந்து.
- ராஜன் : ஒ..... இப்பத் தான் ஞாபகத்திற்கு வருது. காலமை வெள்ளன அம்மியிலை ஏதோ போட்டு அரை அரை எண்டு அரைப்பியள். அதுவோ இளமைக்கான மருந்து?
- சிவப்பி : அது என்ற முதுகுச் சொறிக்குப் பூசுற மருந்து.
- ராஜன் : அப்படி எண்டால் 'அன்றி'யின்ற இளமைக்கு என்ன

காரணம்? அடிக்கடி ‘வீடியோ’விலை காதல் ‘சீன்’களை பார்த்து மனதை இளமையாக்கிறாலோ?

சிவப்பி : ‘நோ, நோ’..... அப்பிடி இல்லை. நான் அவவைப் பக்குவமாக வைச்சிருக்கிறேன். அது தான் அந்த அருமருந்து.

ராஜன் : ‘அங்கிள்’, அதை கொஞ்சம் விளக்குங்களேன். எதிர்காலத்தில் எனக்கு அவசியமாக இருக்கும்.

சிவப்பி : சொல்றன். நான் அவவை ‘பொல்’ சம்பல் இடிக்க விடமாட்டன். உளுந்து அரைக்க விடமாட்டன். நிறைய உடுப்புக்கள் தோய்க்க விடமாட்டன். நாயை குளிப்பாட்ட விடமாட்டன். அதோடு அவ எந்த நேரமும் சந்தோஷமாக இருக்கிற மாதிரி செயல்படுறனான்.

ராஜன் : அடிக்கடி ‘ஜோக்’ சொல்லுறங்களோ?

சிவப்பி : இல்லை, இல்லை. அவவை எப்படி சந்தோஷமாக வைச்சிருக்கிறேன் எண்டதை விலாவாரியாக உமக்கு சொல்ல என்னால் ஏலாது. எண்டக்கைகாவது ஒரு நாளைக்கு நீர் எங்களோடு அந்நியோன்னியமாக உறவாடக்கிள்ளை சொல்லுறன். அது வரைக்கும் பொறுத்திரும்.

ராஜன் : நல்லது. நீங்கள் அந்த ரகசியத்தைச் சொன்னால் நானும் என்ற வருங்காலத்து ‘வை.ப்’பை அப்படி வைச்சிருப்பன்.

சிவப்பி : நல்லது, நல்லது..... சரி என்ற பிள்ளையள்ளர விசயத்துக்கு வருவம். இஞ்ச இருக்கிற கிருஷாந்தியைத் தவிர, எல்லாரும் கலியாணம் முடிச்சு திக்கு திக்காக போயிட்டினம்.

ராஜன் : கிருஷாந்திக்கு ஏன் கலியாணம் கட்டி வைக்க இல்லை?

சிவப்பி : முத்த ஆறு பெடிச்சியளையும் ஓவ்வொருத்தனும் பாய்ஞ்சு, பாய்ஞ்சு வந்து கலியாணம் கட்டினாங்கள். இவளைத் தான் ஒருத்தனும் கட்ட பாய்ஞ்சு, பாய்ஞ்சு வாறான் இல்லை. இவள் தான் கெட்டிக்காரி, வடிவு..... அதோடு

நல்ல ‘ஸ்மாட்’.

ராஜன் : கிரகபலன் சரி இல்லையாக்கும். காண்டம் வாசிப்பிச்ச பார்த்தனியளோ?

சிவப்பி : இல்லை. இல்லை. அவளின் ரபலனுக்கு இந்த ‘ஷம்பருக்குள்ளை’ எப்படியும் கலியாணம் நடக்க வேணுமாம்.

ராஜன் : என்ற பலனுக்கும் இந்த வருஷ கடைசிக்குள்ளை கலியாணம் நடக்க வேணும் என்டு ரண்டு, மூன்டு சாத்திரிமார் சொல்லி இருக்கினம்.

சிவப்பி : உமக்கு எங்கையும் கலியாணம் பேசப்படுதோ?

ராஜன் : இல்லை. என்னையே ஒரு தோதான பொம்பளையைக் கலியாணம் கட்டும்படி என்ற ‘டியும், மம்மி’யும் சொல்லிட்டினம்.

சிவப்பி : உம்மட ‘டியும், மம்மி’யும் எங்கை இருக்கினம்?

ராஜன் : ‘டி’ லண்டனில். ‘மம்மி’ அமெரிக்காவில்.

சிவப்பி : ஏன் ரண்டு பேரும் கோவிச்சுக் கொண்டிருக்கின்மோ?

ராஜன் : ‘நோ, நோ..... டி’ முத்த அக்காவுக்குத் துணையாக இருக்கிறார். ‘மம்மி’ இளைய அக்கான்ற முதல் பிள்ளைப் பெத்துக்கு போய் சிக்கிட்டா.

சிவப்பி : சிக்கிட்டாவோ? என்ன சொல்றீர்?

ராஜன் : முதல் பிள்ளைப் பெத்துக்கு எண்டு போனவ அதை முடிச்சுக் கொண்டு திரும்பி வர யோசிக்கக்கின்னை அக்கா பேந்தும் பிள்ளைத்தாச்சியாகி..... அதையும் முடிச்சிட்டு வரலாம் எண்டால்.....

சிவப்பி : பேந்தும் பிள்ளைத்.....

ராஜன் : ஒமோம். மாறி மாறி ஜஞ்சு பிள்ளையள் பெற.....

சிவப்பி : லண்டனுக்கு போற ‘ஜடியா’வை விட்டுட்டா போல.

ராஜன் : ஒமோம்.

சிவப்பி : மெய்யே அக்காமார் 'லவ்' பண்ணியோ கலியாணம் முடிச்சவையள்?

ராஜன் : ஒமோம்.

சிவப்பி : உமக்கும் 'லவ்' பண்ணிக் கட்டவோ விருப்பம்?

ராஜன் : ஒமோம்.

சிவப்பு : உமக்கு ஏதும் 'லவ்' இருக்குதோ?

ராஜன் : இது வரைக்கும் இல்லை. ஆனால், ஆராவது ஒரு நல்ல பொம்பளையை பேசிக் கொண்டு வந்தாலும் கலியாணம் கட்டுவன்.

சிவப்பி : என்ன மாதிரி பொம்பளையை விரும்புறீர்?

ராஜன் : ஆற்றேழு பொம்பளைப் பிள்ளையள் இருக்கிற வீட்டில் கடைசிப் பொம்பளையைக் கட்டத்தான் விருப்பம்.

சிவப்பி : தம்பி, கிருஷாந்தியைப் பற்றி என்ன நினைக்கறீர்?

ராஜன் : நல்ல வடிவா இருக்கிறா. அறிவா கதைக்கிறா. நல்ல குணம் போலவும் தெரியுது.

சிவப்பி : ஒ, ஒ..... என்னை மாதிரி அவளுக்கும் நல்ல குணம்.

ராஜன் : நான் இப்படியான ஆக்களை விரும்புறனான்.

சிவப்பி : (மெல்லிய குரலில்) பழம் நழுவிப் பாலில விழுது போல.....

காட்சி 3

(சிவப்பிரகாசத்தின் வீட்டின் ‘ஹோல்’)

மங்களம் : தம்பி பாலன், என்ன இன்டைக்கு ‘ஓ.பிஸாக்கு’ போக இல்லையோ?

வசந்தன் : இல்லை ‘அன்றி’.

மங்களம் : என்ன விசயம்?

வசந்தன் : காலமை ஒழும்பின நேரம் துடக்கம் ஒரே தலையிடி.

மங்களம் : தலையிடியோ? ஊரில இருந்து கொண்டு வந்த குண்டு மணி பரியாரியின்ற கைச்சல் மருந்து இருக்குது. தரட்டோ?

வசந்தன் : வேண்டாம், வேண்டாம்.

மங்களம் : அப்ப ஏதாவது குளுசை தரட்டுமோ?

வசந்தன் : வேண்டாம் ‘அன்றி’. கோப்பி குடிச்சன் எண்டால் தலையிடி பறந்திடும்.

மங்களம் : கோப்பி? ம..... தாறன..... தாறன..... தம்பி, உம்மட முழுப் பெயரும் வசந்தனோ, இல்லாட்டி.....

வசந்தன் : வசந்தன் எண்டது என்ற வீட்டுப் பெயர்.

மங்களம் : அப்ப உம்மட பெயர் என்ன?

வசந்தன் : மாசிலாமணி.

மங்களம் : மாசிலாமணியோ? (மெல்லச் சிரித்தல்) மெய்யே, அப்பாவுக்கு என்ன பெயர்?

வசந்தன் : பிரசாந்த.

மங்களம் : மேனுக்கு மாசிலாமணி. தேப்பனுக்கு பிரசாந்த. ஏன் உமக்கு இந்தப் பெயரை வைச்சவராம்.

வசந்தன் : தன்ற பூட்டன்ற ஞாபகமாக.

மங்களம் : உங்கட குடும்பத்தில் எல்லாமாக எத்தனை பேர்?

வசந்தன் : ஆறு அக்காமாரும், நானும்.

மங்களம் : தங்கச்சிமார்?

வசந்தன் : ஒருத்தரும் இல்லை. அப்பாவும், அம்மாவும் ஆறு மணித்தியாலய இடைவெளிக்குள்ளை ஒருவர் மாறி ஒருவர் செத்திட்டினம்.

மங்களம் : அக்காமார் கலியாணம் முடிச்சிட்டினமோ?

வசந்தன் : ஒமோம். எல்லாரும் கட்டிட்டினம்.

மங்களம் : இப்ப எங்கை இருக்கினம்?

வசந்தன் : எல்லாரும் வெளிநாட்டிலை. முத்த அக்கா கண்டாவிலை. இளைய அக்கா அவுஸ்திரேலியாவில். சின்ன அக்கா நியூசிலாந்தில். குஞ்ச அக்கா குவைத்தில். ‘பா’ அக்கா பப்புவாநியூகினியில். ‘பேபி’ அக்கா தன்சானியாவில்.

மங்களம் : அப்ப நீர் தான் இன்னும் கலியாணம் கட்டாமல் இஞ்ச இருக்கிறீர்.

வசந்தன் : ஒமோம் ‘அன்றி’.

மங்களம் : உம்மட பலனுக்கு எப்ப கலியாணமாம்?

வசந்தன் : இந்த வருசம் ‘டிசம்பருக்குள்ளை’ நடக்குமாம்.

மங்களம் : அப்படியோ..... கோப்பி கேட்டனீர் தானே..... (சமையல் அறையை நோக்கி உரத்த குரவில்) பிள்ளை, தம்பிக்கு ஒரு கோப்பி கொண்டு வாவன்.

வசந்தன் : கொஞ்சம் சீனி கூட இருந்தால் நல்லது.

மங்களம் : உம்மட பலனுக்கு எப்படியான பொம்பளை வருமாம்?

வசந்தன் : ஆற்றேழ பொம்பளைப் பிள்ளையள் இருக்கிற குடும்பத்தில் கடைக்குட்டியாக இருப்பாளாம்.

மங்களம் : அப்படியோ? (மீண்டும் சமையல் அறையை நோக்கி உரத்த குரவில்) பிள்ளை, கோப்பியை ‘டக்’ கெண்டு கொண்டு வாவன். தம்பியினர் தலையிடியை ‘டக்’கெண்டு மாத்த வேணும்.

வசந்தன் : ‘அன்றி’, உங்கட ‘டோட்டருக்கு’ நீங்கள் கலியாணம் கட்டி வைக்கிறதைப் பற்றி இன்னும் நினைக்க இல்லையோ?

மங்களம் : நினைக்கிறம் தான். ஆனால், எங்களுக்கு திருப்தி தாற மாதிரி ஒண்டும் வாய்க்க இல்லை.

வசந்தன் : எப்ப அவவுக்கு கலியாணம் கட்டுற பலனாம்?

மங்களம் : அவவின்ர பலனுக்கும் இந்த மார்கழிக்கிள்ளை கலியாணம் நடக்க வேணும் எண்டு இருக்குது. நல்ல மாப்பிளையாக, சம்பந்தி இல்லாத இடத்தில கட்டி வைக்கத்தான் எங்களுக்கு விருப்பம். மெய்யே தம்பி, நீர் சீதனம், ‘டொனேஷன்’ எண்டு எதையும் எதிர்பார்க்கிறோ?

வசந்தன் : ஆரிட்டை?

மங்களம் : பொ..... பொ..... பொம்பளை வீட்டில இருந்து?

வசந்தன் : சீதனம் ‘நோ’..... ‘டொனேஷன் நோ’..... பொம்பளை அடக்க ஒடுக்கமாக, கண்ணுக்கு லட்சணமாக, பின்தூங்கி முன் எழும்பிறவளாக இருந்தால் போதும். கண்ணை மூடி தாவியைக் கட்டிப் போடுவன்.

மங்களம் : (மீண்டும் சமையல் அறையை நோக்கி உரத்த குரவில்) பிள்ளை, கோப்பியைக் கொண்டு வாவன். கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணு.

வசந்தன் : முட்டைக் கோப்பி எண்டால் நல்லது ‘அன்றி’.

மங்களம் : பிள்ளை, முட்டைக் கோப்பியை கொண்டு வா. கால் ‘கிலோ’ சீனியைப் போட்டாலும் பரவாயில்லை. கெதியில் கொண்டு வா.

காட்சி 4

(கடற் கரையோரம்)

பாலன் : கிருஷி, இந்தக் கடல் அலையளைப் பார்க்கக்கின்னள் உமக்கு ஏதாவது கற்பனை வருதா?

கிருஷா : இந்த கடல் அலையள் என்னை இழுத்துக் கொண்டு போகாதோ என்டு நினைக்கிறன்.

பாலன் : கிருஷி, என்ன சொல்லீர்?

கிருஷா : பாலன், நீங்கள் எங்கட வீட்டு 'ரூமுக்கு' குடிவந்து எத்தனை நாளாகுது?

பாலன் : ஆ..... ஆ..... 'ஜான்' முதலாம் திகதி வந்தனாங்கள். இன்டைக்கு 'ஒகஸ்ட்' பதினேழாம் திகதி.

கிருஷா : எல்லாமாக எத்தனை நாள்?

பாலன் : எழுபத்தி எட்டு நாள்.

கிருஷா : என்னை எத்தனை நாளா 'லவ்' பண்றீங்க?

பாலன் : எழுபத்தி ஏழு.

கிருஷா : 'லவ்' பண்ணினால் போதுமா?

பாலன் : போதாது தான். 'ஜூஸ் கிறீம்' வாங்கித் தர வேணும் என்டு சொல்ல வாற்றோ?

கிருஷா : 'யூ..... யூ'.... எனக்கு வாற ஆத்திரத்தில.....

பாலன் : சா..... ஆத்திரத்திலையும் நீர் நல்ல வடிவு தான்.

கிருஷா : பாலன், 'ஸ்டோப் டோக்கிங் நொன்சென்ஸ்'. விசயத்துக்கு வாங்க.

பாலன் : கிருஷி, என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறீர்?

கிருஷா : உடனடியாக அப்பாட்டை போய் ‘அங்கிள் அங்கிள்’ எனக்கு உங்கட மகளில் ‘லவ்’. அவவைக் கட்டுறதுக்கு ‘பெர்மிடன்’ தாங்கோ எண்டு சொல்லுங்கோவன்.

பாலன் : ‘பாலன், பாலன் என்ற மகளை கட்டுறதுக்கு உமக்கு ஒரு யோக்கியதையும் இல்லை. ‘ஸோ பெர்மிடன்’ தர ஏலாது’ எண்டு அவர் சொன்னால் நான் என்ன செய்யுறது?

கிருஷா : அப்படி எண்டால் உங்கட ‘ரும் மேட்டில ஒருத்தரைக் கட்டுறன்.

பாலன் : கிருஷி..... நீரு..... நீரு..... எ..... எ..... என்ன சொல்றீர்?

கிருஷா : பின்ன என்ன? நான் ஒரு விசயத்தை ‘சீரியஸாக’ கதைக்கிறேன். நீங்கள் ‘ஜோக்’ அடிக்கிறீங்கள்.

பாலன் : ‘சொரி’..... ‘சொரி’.....

கிருஷா : பாலன், உடனடியாக நீங்கள் களத்தில் இறங்காட்டால் ஒண்டில அப்பா விரும்புற ராஜான்ற ‘வை.ப்’பாக இருப்பன். இல்லாட்டி அம்மா விரும்புற வசந்தனர் ‘வை.ப்’பாக இருப்பன்.

பாலன் : நீர் என்ன சொல்லுறீர்?

கிருஷா : அப்பாவும், ராஜனும் இப்ப நல்ல ‘தோஸ்து’. இடைக்கிடை அப்பா ராஜனைப் பற்றி என்னட்டை புனுகிறார். அம்மா வசந்தனை நான் கட்டினால் சந்தோஷமாக இருப்பன் எண்டு சாடைமாடையாக சொல்லுறா.

பாலன் : அய்யய்யோ. என்ற ‘பிரெண்ட்ஸே’ எனக்கு வில்லன் களாக இருக்கிறாங்களா?

கிருஷா : இப்ப விளங்குது தானே? இதுக்கு என்ன செய்யப் போறீங்கள்?

பாலன் : கிருஷி.....

கிருஷா : உம.....

பாலன் : நீர் உண்மையிலையே என்ன விரும்புற்ற தானே?

கிருஷா : அதிலை என்ன சந்தேகம்?

பாலன் : 'வெரி குட்'. முதல்ல இவங்கள் ரண்டு பேரையும் எங்காவது கலியாணம் கட்டி வைச்சால் தான் நான் உம்மை கட்டுறதுக்கு ஒரு குறுக்கீடும் இருக்காது.

கிருஷா : அதுக்கு என்ன செய்யப் போற்றங்கள்?

பாலன் : ஒரு 'பிளான்' போட வேணும். இன்டைக்கு இரவைக்கு அந்த 'பிளானை' போடப் போறன்.

கிருஷா : என்ன மாதிரி 'பிளான்'?

பாலன் : போட்டுட்டு சொல்லுறன். அது பற்றி உம்மோடை கதைக்க வேணும். ஏலுமீண்டால் இரவு பத்து மணிக்கு கோழிக் கூட்டுக்கு கிட்ட நில்லும். கோழி மாதிரி இல்லை இல்லை சேவல் மாதிரி கவிக்கொண்டு வாறன்.

காட்சி 5

(சிவப்பிரகாசத்தின் வீட்டின் 'ஹோல்')

ராஜன் : என்னடா பாலன் துக்கத்தோட இருக்கிறாய்?

பாலன் : பிரச்சனையடா.

ராஜன் : உனக்குப் பிரச்சனையோ? என்னடா சொல்றாய்?

வசந்தன் : ஏதாவது 'லவ்' பிரச்சினையோ?

பாலன் : நான் இருக்கிற நிலையில் என்னடா 'லவ்', வசந்தன்?

வசந்தன் : என்னடா வேதாந்தி மாதிரி கதைக்கிறாய்?

பாலன் : பிரச்சனை வந்தால் வேதாந்தி மாதிரித்தானே கதைக்க வேணும்?

வசந்தன் : என்னடா பிரச்சனை?

பாலன் : அதை என்னெண்டு உங்களுக்கு சொ..... சொ..... சொல்லுறது?

வசந்தன் : சொல்லுறது மாதிரி சொல்லு.

பாலன் : என் னவோ மாதிரி இருக்குது. என்னை compel பண்ணாதேங்கோ.

வசந்தன் : டேய், சொல்லித் தொலையன்டா. ஏலுமெண்டால் தீர்த்து வைக்கிறம்.

பாலன் : ஊரில் இருந்து அம்மான்ற ‘லெட்டர்’ வந்திருக்குது.

ராஜன் : எனக்குந் தான் என்ற ‘மம்மி லெட்டர்’ போட்டிருக்கிறா. நான் உன்னை மாதிரி தலை மயிரை குழப்பிப் போட்டு இருக்கிறனோ?

வசந்தன் : டேய் ராஜன், வாயை முடுடா. மச்சான் பாலன், உன்ற ‘மம்மி’ என்னடா எழுதி இருக்கிறா?

பாலன் : அம்மாவுக்கு வருத்தம் மெத்திப் போச்சது. இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ எண்டு இருக்கிறாவாம்.

ராஜன் : ஊருக்கு போக வேணுமோ? போயிற்று வாவன். ‘அன்றி’க்கு பான் வாங்கிற வேலையை நான் செய்து குடுக்கிறன்.

வசந்தன் : நாய்க்கு குளிப்பாட்டிர வேலையை நான் செய்யுறன்.

பாலன் : டேய், என்னடா கதைக்கிறீங்கள்? ஊருக்கு நான் வரத் தேவையில்லை எண்டு அம்மா எழுதி இருக்கிறா.

வசந்தன் : அப்ப ஏன்றா தலையை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாய்?

பாலன் : அம்மா சாக முந்தி ரண் டு தங்கச் சிமாரின் ரகலியாணத்தைப் பார்க்க விரும்புறாவாம்.

ராஜன் : என்ற ‘மம்மி’க்கும் இப்படி ஒரு ஆசை இருக்குது.

வசந்தன் : சாகப் போற ஆக்களுக்கு இருக்கிற ஆசைதான். சரி ரண்டு தங்கச்சிமாரையும் கட்டிவையன். நிம்மதியா கண்ணை மூடுவா.

பாலன் : இப்ப ஊர் இருக்கிற நிலைமையில் எப்படியா ரண்டு மாப்பிள்ளையளை ஒண்டடியாக எடுக்கிறது?

ராஜன் : எங்கை எடுக்கிறது? இப்ப மாப்பிள்ளையளுக்கு பெரிய தட்டுப்பாடு நிலவுதாம்.

பாலன் : எண்டபடியால.....

ராஜன் : எண்டபடியால?

பாலன் : நீங்கள் ரண்டு பேரும் மனம் வைச்சால் அம்மான்ற ஆசையை நிறைவேத்தி வைக்கலாம்.

வசந்தன் : 'புரோக்கர்' வேலை செய்யச் சொல்லுறியோ? செய்யுறன். என்ற பாட்டா கடைசிக் காலத்தில் 'புரோக்கராகத்' தான் இருந்தவர்.

பாலன் : அந்த வேலையைச் செய்யத் தேவையில்லை. அதை விட பெரிய வேலை.

வசந்தன் : சப்பரம் கட்டுற வேலையோ? செய்யுறன்.

பாலன் : அதை விட பெரிய வேலை..... பெரிய வேலை.....

வசந்தன் : எனக்கெண்டால் ஒண்டுமே விளங்க இல்லை. (ராஜனைப் பார்த்து) உனக்கு?

ராஜன் : எனக்கு கொஞ்சம் விளங்குது.

வசந்தன் : அப்ப சொல்லன்.

ராஜன் : பாலன்ற அம்மா கண்ணை முடப் போறா.

வசந்தன் : சரி.....

ராஜன் : அதுக்கு முந்தி தன்ற பொம்பிளைப் பிள்ளையள் கலியானும் கட்டவேணும் எண்டு ஆசைப்படுறா.

வசந்தன் : சரி.....

ராஜன் : அதுக்கு ஊரில் மாப்பிளையள் இல்லை.

வசந்தன் : சரி.....

ராஜன் : அதால் கொழும்பிலை மாப்பிளை எடுக்கிறதுக்கு எங்கட கூட்டாளி ‘ட்ரை’ பண்றார்.

வசந்தன் : ‘ட்ரை’ பண்ணட்டுமே. ஏலுமெண்டால் நாங்களும் ஒரு ‘சப்போட்’ குடுப்பம்.

ராஜன் : குடுக்கலாம் தான். ஆனால், சட்டுபுட்டெண்டு மாப்பிளையள் எடுக்கிறதுக்கு கொழும்பு என்ன மாப்பிளை விளையற யூமியோ?

வசந்தன் : இல்லயையில்லை.....

ராஜன் : எண்டபடியால் எங்கட கூட்டாளியினர் உள் நோக்கம் என்ன தெரியுமோ?

வசந்தன் : தெரிய இல்லை. சொல்லன்.

ராஜன் : தன்ற தங்கச்சிமாரை நாங்கள் கலியாணம் கட்ட வேணும் எண்டு சுத்தி வளைச்சு எங்கட கூட்டாளி சொல்றார். டேய் பாலன், நான் சொல்லுறது சரியோ?

பாலன் : ஒமோம். நூற்றுக்கு நூறு சரி.

வசந்தன் : டேய், உன்ற மனதில் இப்படி ஒரு உள் நோக்கமா? இரவையில் ‘ஒம்லட்’ பொரிச்சுத் தாறது இதை மனதில் வைச்சோ?

பாலன் : இல்லைடா மச்சான்.....

வசந்தன் : மச்சானோ? இனி நீ மச்சான் எண்டு சொன்னால் பல்லு ‘டாக்குத்தரிட்டை’ போகாத மாதிரி செய்துபோடுவன்.

ராஜன் : டேய் வசந்தன், அவனை மாதிரி சுத்தி வளைக்காமல் நாங்கள் நேரேயே விழயத்தை இழக்கிவிடுவம்.

வசந்தன் : அது தான் சரி.

ராஜன் : பாலன் தங்கச்சியை கட்ட என்னால் ஏலாத்தா.

வசந்தன் : என்னாலெயும் ஏலாது.

ராஜன் : எனக்கு ஒரு 'லவ்' இருக்குது. அவளை மறந்திட்டு உன்ற தங்கச்சியை கலியாணம் கட்டுறது பாவம்.

வசந்தன் : எனக்கும் ஒரு 'லவ்' இருக்குது. 'கேரளன்' அம்மாவும் பச்சைக் கொடி காட்டிட்டா. 'கேரளையும்', அம்மாவையும் ஏமாத்தினால்..... அந்த அம்மாக்காரி ஏதாவது குடிச்சு செத்துப் போயிடும்.

ராஜன் : என்ற விஷயத்திலை அப்பாக்காரர் என்னை முழுசாக நம்பியிருக்கிறார். நான் 'ஷமிக்கி' விட்டனோ, அந்த ஆள் முதுகுச் சொரி மருந்தை குடிச்சு செத்துப் போயிடும்.

பாலன் : நீங்கள் இரண்டு பேரும் எனக்கு சாதகமில்லாமல் கதைச்சால் நான் எடுத்த முடிவை நிறைவேற்றுற்றதைத் தவிர எனக்கு வேறை வழி இல்லை.

ராஜன் : என்னடா முடிவு?

பாலன் : அம்மாவுக்கு முந்தி என்ற உயிரை பறிக்கிறது.

வசந்தன் : டேய் பாலன், தற்கொலை செய்யப் போறியா?

பாலன் : ஓமடா. எனக்கு இதைத் தவிர வேறை வழி தெரிய இல்லை.

வசந்தன் : டேய், டேய் அப்படி செய்து போடாதை.

பாலன் : எனக்கு அதைத் தவிர வேறை வழி தெரிய இல்லை.

ராஜன் : டேய் பாலன், அப்படி செய்து போடாதை. பேந்து அந்தப் பாவம் எங்களை சுற்றி வளைச்சு, திப்பிலி ஆட்டும்.

வசந்தன் : ஓமடா. தற்கொலை செய்யாமல் அதை விட கொஞ்சம் குறைவா எதையாவது செய்.

பாலன் : தற்கொலை செய்யுற்றதை தவிர எனக்கு வேறை எதுவுமே தெரியஇல்லை.

- ராஜன் : டேய், டேய் 'பிளீஸ்' அப்படி செய்து போடாதை.
- பாலன் : அப்படி எண்டால் நீங்கள் உங்கடை மனதை மாத்துங்கோ.
- வசந்தன் : எப்படிடா மனதை மாத்துறது? என்ற 'லவ்' தெய்வீகமானது.
- ராஜன் : என்ற 'லவ் டபிஸ்' தெய்வீகமானது.
- பாலன் : நீங்கள் இப்படி உங்கட 'லவ் சிங்கிள்' தெய்வீகமானது, 'டபிஸ்' தெய்வீகமானது எண்டு கதைச்சால், நான் எடுத்த முடிவை நிறைவேற்றறதைத் தவிர எனக்கு வேறை வழி தெரிய இல்லை.

(கிருஷாந்தி வருகிறாள்)

- கிருஷா : பாலன், நீங்கள் எல்லாரும் கதைச்சதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனான். நீங்கள் ஏன் சாகவேணும் எண்டு தான் எனக்குத் தெரிய இல்லை.
- பாலன் : என்ற கூட்டாளிமார் எனக்கு உதவி செய்யாட்டால் நான் என்ன செய்யுறது?
- கிருஷா : உங்கட தங்கச்சிமாரை இவையள் கட்டுறது பற்றித் தானே கதைக்கிறியள்?
- பாலன் : ஒமோம்.
- கிருஷா : வசந்தன், ராஜன்..... உங்கட வாழ்க்கையை பாலனுக்காக தியாகம் செய்தால் என்ன?
- ராஜன் : தியாகம்? செய்யலாம் தான். ஆனால், ஒரு பாவத்தை செய்து போட்டுத் தான் தியாகம் செய்யலாம்.
- கிருஷா : என்ன பாவம்?
- ராஜன் : என்ற மனதை குத்திக் குதறுறது.
- கிருஷா : விளங்க இல்லை. விளங்குற மாதிரி சொல்லுங்களேன்.
- ராஜன் : சொல்றன், சொல்றன். நான் உங்களை 'லவ்' பண்றன். அதோட உங்கட அம்மாவுக்கு வாக்கும் குடுத்திட்டன். இப்படி நிலைமை இருக்கக்கிள்ளை நான் என்ற 'லவ்'வை

தியாகம் செய்தால் அது பாவம் தானே?

வசந்தன் : நானும் தான் உங்களை ‘லவ்’ பண்றன். அதோட நானும் உங்கட அப்பாவுக்கு வாக்கு குடுத்திருக்கிறன்.

கிருஷா : ‘லவ்?..... லவ்?’ ஆனால், நான் உங்கள் ரண்டு பேரையும் ‘லவ்’ பண்ண இல்லையோ! நீங்கள் என்ன கதைக்கிறியள்?

வசந்தன் : உங்கட அம்மா என்னை தன்ற மருமகனாக்க விரும்புறதால நீங்கள் என்னை ‘லவ்’ பண்ணித் தான் தீரவேணும்.

ராஜன் : ‘நோ’. என்னைத் தான் நீங்கள் ‘லவ்’ பண்ண வேணும். உங்கட அப்பா என்னைத் தான் தன்ற மருமகனாக்க விரும்புறார்.

கிருஷா : நீங்கள் ரண்டு பேரும் என்ன சொன்னாலும் நான் உங்களை ‘லவ்’ பண்ணவேணுமே? ஒன்று சொல்லுறன். என்ற அப்பாவும், அம்மாவும் என்ன சொன்னாலும் நான் உங்களை கலியாணம் கட்டமாட்டன். இது நிச்சயம். அதை மனதில் வைச்சுக் கொண்டு, உங் கட ‘பிரெண்டின்ட்’ பிரச்சனையை மனிதாபிமானீதியில் தீர்க்கப் பாருங்கோ.

பாலன் : டேய் வசந்தன், ராஜன் இனியும் என்னடா சொல்லுறியள்? நீங்கள் என்ற தங்கச்சிமாரை கலியாணம் கட்டாட்டால் நான் நித்திரை குளுசையை விழுங்கத்தான் போறன்.

ராஜன் : உன்ற அம்மான்ற கண்டறியாத ஆசைக்காக என்னால எந்தத் தியாகமும் செய்ய ஏலாது. நீ செய்யுறதைச் செய்.

வசந்தன் : கிருஷா, நீங்கள் உண்மையைத் தானே சொல்லுறியள்?

கிருஷா : ஒமோம்.

வசந்தன் : ‘ஸோ’, என்ற காதல் ஒரு தலைக்காதல் என்று சொல்லுறியளோ?

கிருஷா : ஒமோம்

வசந்தன் : அப்படி எண்டால் நான் ஒரு நல்ல முடிவை எடுக்கத் தான் வேணும். என்ற வாழ்க்கையை பாலனுக்காக தியாகம் செய்தால் என்ன எண்டு நினைக்கிறன். பாலன் இவ்வளவு சொல்லக் கிள்ளை நான் மரமாட்டம் இருக்கக்கூடாது. அது மித்திரத் துரோகம்.

பாலன் : ஹோ! கேக்கிக்கிள்ளையே எண்ட மயிர் சில்லிட்டு நிக்குது. நீ உண்மையிலையே ஒரு உயிர் நண்பன்தான். 'தாங்ஸ், தாங்ஸ'.....

வசந்தன் : பாலன், ஒரு 'கொண்டிஷனோட்' தான் உன்ற ஒரு தங்கச்சியைக் கட்டுவன்.

பாலன் : என்ன 'கொண்டிஷன்'?

வசந்தன் : உன்ற தங்கச்சிமாரில் வடிவான தங்கச்சியை தான் நான் கட்டுவன்.

பாலன் : டேய் ரண்டு பேருமே இரட்டையள். ரண்டு பேரும் நல்ல வடிவு. மீனாவும், ரோஜாவும் கலந்த கலப்பு.

வசந்தன் : அப்படி எண்டால் நான் ஒண்டைக் கட்டுறன்.

ராஜன் : வசந்தன் இப்படி பாலனுக்காக தியாகம் செய்யக்கிள்ளை நானும் தியாகம் செய்ய வேணும். ஏனெண்டால் எனக்கும், வசந்தனுக்கும் வேலை எடுத்துத் தந்து, கொழும்புக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்ததே பாலன் தான். அவனால் தான் நாங்கள் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறம். எண்டபடியால் நானும் ஒரு தங்கச்சியைக் கட்டுறன்

கிருஷா : 'சினிமா' மாதிரி எல்லாம் முடிஞ்சு போட்டுது.

வசந்தன் : எனக்கு ஒரு வனஜா, ராஜனுக்கு ஒரு கிரிஜா.

ராஜன் : பாலன்ற தங்கச்சியைக் கட்டினால் ஒரு சிக்கல் இருக்குது.

கிருஷா : என்ன?

ராஜன் : கலியாணம் முடிச்சாப்பிறகு என்ற 'வெ.ப'பை தன்ற 'வெ.ப' எண்டு நினைச்சு வசந்தன் அவளை எங்காவது கூட்டிக் கொண்டு போனால்?

வசந்தன் : இப்படி மாறி கூட்டிக் கொண்டு ‘ஷாப்பிங்’ போனால்
I won't mind.

பாலன் : உங்களுக்கு முளை கீழை இல்லை என்டால்
அதுகளுக்கும் இல்லை என்டு நினைக்கிறியலோ?

(எல்லோரும் சிரித்தல்)

கிருஷா : இனி என்ன? பாலன்ர தங்கச்சிமாரின்ர கலியாணம்
முடிஞ்ச பிறகு என்ற கலியாணமும் நடக்கும்.

ராஜன் : நீங்கள் ஆரைக் கலியாணம் முடிக்கப் போறீங்கள்
'சிஸ்டர்'?

கிருஷா : எல்லாம் உங்கடை 'ப்ரண்ட்' பாலனைத்தான்

ராஜன் : ஹா!

வசந்தன் : டேய், ஒரு கல்லால முண்டு மாங்காயை விழுத்திப்
போட்டாய். நீ வாழ்க.

(திரை)

கன்டா மருமகன்

கதாபாத்திரங்கள்

சுப்பிரமணியம்	:	கணவன்
பார்வதி	:	மனைவி
சியாமளா	:	மகள்
சங்கீதமணி	:	மருமகன்
யழனா முத்துத்தம்பி	:	பார்வதியின் நண்பி

காட்சி 1

(நடுத்தர குடும்பமொன்றின் வீட்டு ‘ஹோல்’ அந்த வீட்டுத் தலைவர் சுப்பிரமணியம் அப்படியும் இப்படியும் நடந்தபடி.....)

சுப்பி : (பாடுதல்) ‘டெலிபோன்’ மணி போல் சிரிப்பவள் இவளா, மெல்போர்ன் மலர் போல் மெல்லிய மகளா? அட மறந்தே போயிட்டன். பார்வதி..... பார்வதி..... பாரு..... பாரு..... ‘மிலிஸ்’ பார்வதி சுப்பிரமணியம்..... நாச்சியார்..... நாச்சியார்.....

பார்வதி : (சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி பார்வதி வருகிறாள்) ஏன் தொண்டை கழிய கத்துறியள்? நான் இஞ்ச தானே நிக்கிறன். மெல்ல பதுமையாக கூப்பிடத் தெரியாதோ? ஏதோ உசிர் போற மாதிரி கத்துறியள்?

சுப்பி : எனக்கு இன்னும் உயிர் போகாதது தான் ஒரு குறை. உன்னோடை முப்பது வருசமாக வாழ்ந்தும், நான் உசிரோட இருக்கிறன் எண்டால் என்ற டடியும் மம்மியும்’ செய்த புண்ணியம் தான்.

பார்வதி : இல்ல நான் செய்த பாவம். அது தான் நான் உங்களோடு வாழ்ந்து, ஒவ்வொரு நாளும் அழுந்திப் பிழைக்கிறன்.

சுப்பி : பாவமோ? என்ன குதர்க்கக் கதை கதைக்கிறாய்? எனக்கு வாற கோபத்தில் ஒரு உதைவிட்டன் எண்டால் முன்னால் கிடக்கிற ‘முனிசிப்பல் பக்கி’யை கட்டிப் பிழிச்சுக் கொண்டு கிடப்பாய்.

பார்வதி : காலமை வெள்ளன என்ன கதை கதைக்கிறியள்? எனக்கு வாற ஆத்திரத்தில.....

சுப்பி : என்ன செய்வாய்? உன்ற முத்த அண்ணனையும், இளைய அண்ணனையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து, என்ற மண்டையைப் பிளக்கப் போறியோ?

பார்வதி : மண்டையைப் பிளக்க..... காலமை வெள்ளனையே என்னோட சண்டை பிழிக்கிறது எண்ட நோக்கத்தோடு தான் ஒழும்பி இருக்கிறியள். சண்டை எண்டால் நானும் ‘ரெடி’.

சுப்பி : அப்படியோ?

பார்வதி : அப்படித் தான்..... இஞ்சருங்கோ, என்ன தேவை யில்லாமல் சண்டைக்கு இழுக்கிறதையும், கண்டபடி ஏசி, பகிடி பண்றதையும் விட்டுடேங்கோ. எல்லாத்துக்கும் ஒரு ‘விமிட்’ இருக்குது. ‘விமிட்’டை மிஞ்சினால்..... எங்கட மாதர் சங்கத்திற்கு ஒரு முறைப்பாடு குடுத்தனஎண்டால்....

சுப்பி : குடுத்தியெண்டால.....?

பார்வதி : எங்கட சங்க ‘மெம்பர்ஸ்’ எல்லாரும் சேர்ந்து உங்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பினம்.

சுப்பி : (சிரிக்கிறார்) என்ன நடவடிக்கை? உங்கட ‘மெம்பர்ஸ்’ எல்லாரும் சேர்ந்து குடை பிழிச்சுக் கொண்டு மறியல் போராட்டம் நடத்துவினம். இல்லாட்டால் கொடி பிழிப்பினம். உங்கட மாதர் சங்கம் எடுக்கிற நடவடிக்கை எல்லாம் பம்மாத்து..... ஒரு குறளி வித்தை.

பார்வதி : எங்கட சங்கத்தைப் பற்றி குறை கூறாதீங்கோ. நாங்கள் எவ்வளவோ போராட்டம் நடத்தி, எத்தனையோ புருஷன்மாரைத் திருத்தி இருக்கிறம்.

சுப்பி : ஒ! ஒ!! திருத்திக் கிழிச்சியள். தவராசா தன்ற பெஞ்சாதியை ஒவ்வொரு நாளும் அடிச்சு உதைக்க ‘மிலிஸ்’ தவராசா உங்கட சங்கத்தில் முறைப்பாடு செய்து என்ன நடந்தது?

பார்வதி : நீங்க தான் சொல்லுங்கோவன்.

சுப்பி : உங்கட சங்க ‘மெம்பர்ஸ்’ எல்லாரும் கொஞ்சத்துற மத்தியான வெயிலுக்குள்ளை ‘கோல்.பேசில்’ கொடிப் போராட்டம் நடத்தி அதைப் பற்றி ‘பேப்பரில் நியூஸ்’, படமும் போட்டியள். அது என்னத்தில் முடிஞ்சது? தவராசா பெஞ்சாதியை அம்போ எண்டு கை கழுவிட்டு, தன்ற வயசில அரைவாசி வயசுப் பெடிச்சியோடை இத்தாலிக்கு கம்பி நீட்டிட்டான். இதுதான் நீங்க செய்த போராட்டத்தினர் விளைவு. வாழ்க்கை குடுக்கிறதுக்கு பதிலாக அதை அழிச்சிப் போட்டங்கள்.

பார்வதி : ‘மிலிஸ்’ தவராசாவின்ற தலையெழுத்து சரியாக எழுதாததிற்கு நாங்கள் என்ன செய்யறது? சரி, சரி..... காலமையே ‘லெக்ஷர்’ செய்யத் தொடங்கிவிட்டியள். கதையை நிற்பாட்டுங்கோ. இப்ப என்னத்துக்கு என்னை வரச் சொன்னனீங்கள் எண்டு சொல்லுங்கோ.

சுப்பி : உன்ற மேள் சியாமளாவைப் பார்க்க இன்டைக்கு மாப்பிள்ளை ஆக்கள் வருகிற சங்கதியை மறந்திட்டியோ?

பார்வதி : மறக்கிறது? முன்டு நாளா அதைப் பத்தித் தான் சிந்தனை, கனவு.....

சுப்பி ‘வெரி குட்’. அப்ப அதுக்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை எல்லாம் செய்திட்டியோ?

பார்வதி : ஓ! செய்திட்டன். சியாமளா உடுக்கிறதுக்கு எண்டு ஒரு வடிவான சட்டை தைச்சு வைச்சிருக்கிறன்.

சுப்பி : சட்டை?..... சட்டையோ?

பார்வதி : ஓமோம். ‘ஸ்கேர்ட் அன்ட் பிளவுஸ்’.

சுப்பி : ஏன் ‘சாரி’ இல்லையோ?

பார்வதி : இந்த மாதிரி விஷயங்களுக்கெல்லாம் இப்ப சாரி கட்டுறது ‘பாஷன்’ இல்லை. எங்கட சங்க ‘மெம்பர்ஸ்ஸன்’ கன பிள்ளையள் மாப்பிளை ஆக்கள் பொம்பளை பார்க்க வரக்கின்னள் சட்டை போட்டுக் கொண்டு தான் இருந்தவையாம்.

சுப்பி : அடியடா புறப்படலையில் எண்டானாம். நாங்கள் இப்பவும் யாழ்ப்பாணத்து ஆக்கள் எண்டதை மறந்து போடாதை. ஏன் நல்ல ‘சாரி’ இல்லையோ?

பார்வதி : அவளிட்ட எங்கை ‘சார்’ இருக்குது? ஏதும் சாரி வாங்கிக் குடுத்தனியளோ? இல்லாட்டால் அவள் தான் சாரி உடுக்கிறதை நீங்கள் கண்டனீங்களோ? கொழும்பில் நடந்த கலியாணத்திற்கு எல்லாம் அவள் சட்டை தானே போடுறவள்?

சுப்பி : (யோசிக்கிறார்) ம..... ம..... சரி நான் நல்ல ஒரு ‘சாரி’ எடுத்துத் தாறன். மற்ற ஒழுங்குகளை எல்லாம் கவனிச்சிட்டியோ?

பார்வதி : மற்ற ஒழுங்குகளோ? என்னப்பா ஒழுங்குகள்?

சுப்பி : வடை, பாயாசம், கொளுக்கட்டை, சுசியம், போண்டா எண்டு எதையும் செய்து வைச்சிருக்கிறியோ?

பார்வதி : வடை, பாயாசம், கொளுக்கட்டையோ? (சிரித்தல்) நீங்கள் இப்பவும் ஒல்லாந்துக் காலத்தில் தான் இருக்கிறியள். வடை, பாயாசம் குடுத்த காலம் எல்லாம் எப்பவோ

மலை ஏறிட்டுது. இப்ப இதை எல்லாம் குடுத்தால் நாங்கள் நாட்டுக்கட்டையள் எண்டு சொல்லி மாப்பிளை வீட்டுக்காரர் பேந்து இந்தப் பக்கமும் எட்டிப் பார்க்கமாட்டினம். இப்பவெல்லாம் இந்த மாதிரியான occasionக்கு ‘பற்றீஸ், கட்லட்ஸ், கேக், பிஸ்கட்’, அங்கில் தான் குடுக்கிறவையள். நான் இதெல்லாத்துக்கும் ‘ஒடர்’ பண்ணிப் போட்டன். எங்கட மாதர் சங்க ‘செக்ரட்டாரி’ ‘மிலிஸ்’ முத்துத்தம்பி தான் இதை எல்லாத்தையும் ‘ஒடர்’ எடுத்தவ. அவ இதில் expert. பச்சைத் தண்ணியில் கூட ‘கட்லட்ஸ்’ பொரிக்கக்கூடிய கெட்டிக்காரி.

சுப்பி : நீயும், உன்ற மாதர் சங்கமும்..... நீங்கள் எல்லாரும் எங்கட கலை, கலாச்சாரம், பாரம்பரியம் எண்டு எல்லாத்தையும் குழி தோண்டிப் புதைக்கிறதுக்கு எண்டு பிறந்திருக்கிறியள். எல்லாத்தையும் புதையுங்கோ. எனக்கு என்ன?

(அப்போது சுப்பிரமணியத்தின் மகள் சியாமளா வருகிறாள்)

சியாமளா: அம்மா, என்ன கலியான கதை எல்லாம் கதைச்சுக்க கொண்டிருக்கிறியள். ஆருக்கு கலியானம்?

பார்வதி : எல்லாம் உனக்குத் தான். இண்டைக்கு பின்னேரம் உன்னை பொம்பளை பார்க்க வருகினம்.

சியாமளா: என்ன அம்மா சொல்லுறியள்? எனக்கு நீங்கள் இதைப் பற்றி ஒரு சொல்லு சொல்ல இல்லையே! என்ற ‘பெர்மிஷன்’ இல்லாமல் ஏன் இந்த மாதிரி ஒழுங்குகளைச் செய்யுறைங்க?

சுப்பி : இதுக்கெல்லாம் ஏன் உன்ற ‘பெர்மிஷன்’ எடுக்க வேணும்? நான் எல்லாம் அம்மாவை பொம்பளை பார்க்கப் போகக்கின்னை என்ற ‘டடி’ என்னட்டை ‘பெர்மிஷன்’ கேக்க இல்ல. அம்மாவை கட்டினதால் ஏதும் குறைஞ்சு போனனோ?

சியாமளா: ஒ! அது தான் எழும்பின நேரம் துடக்கம் இரவு படுக்கைக்கு போற வரைக்கும் நாயும், பூணையுமா சண்டை பிடிக்கிறியள். எண்டைக்காவது அம்மாவோட சண்டை பிடிக்காமல் இருந்திருக்கிறியளோ? அம்மாவை எப்பவாவது சினிமா, நாடகம் எண்டு கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறியளோ? 'அட்லீஸ்ற்' Galle faceன்ற நிறத்தை யாவது காட்டி இருக்கிறியளோ?

குப்பி : பொத்து வாயை. உன்ற அம்மா எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கிறா எண்டு உனக்குத் தெரியுமோ? கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன் எண்ட நிலையில தான் உன்ற அம்மா வாழுறா. நாங்கள் இரண்டு பேரும் மனதார சந்தோஷமாகத் தான் வாழுறம். இந்த 'ரோட்டில் வாழுற ஆக்கஞக்கிடையில் ideal couple போட்டி வைச்சால் எங்கஞக்குத் தான் first prize கிடைக்கும்.

சியாமளா: (சிரித்தல்) நான் நம்பமாட்டன். அம்மா..... அப்பா சொல்லுறது சரியோ?

பார்வதி : அப்பா சொல்லுறது உண்மைதான். அப்பாவுக்கு என்னில அளவு கடந்த பிரியம். உன்ற பாதையில் சொல்லுற தெண்டால் 'லவ்'.

சியாமளா: அம்மா சமாளிக்கிறியள். உங்களை மாதிரி பொம்பளையள் இந்த மாதிரி ஆம்பிளையளை காப்பாத்துறதால தான் அவையள் தலைக்கு மிஞ்சி நடக்கினம்.

பார்வதி : இல்லை சியா. நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்.

சியாமளா: சரி, சரி. இப்ப என்ற விஷயத்துக்கு வருவம். ஆர் மாப்பிள்ளை? அவர் என்ன செய்யுறார்? அவர்ற்றை பெயர் என்ன?

பார்வதி : அவருக்கு பெயர் சங்கீதமணி.

சியாமளா : சங்கீதமணியோ? ஏன் பிரசாந்த, அரவிந்த, பிரசன்னா, பிரதீப் என்டு பெயர் வைச்சிருக்கலாமே? பெயரைக் கேட்டாலே கலியாணம் முடிக்கிற ஆசையே போகுது. நாட்டுப் பெயர்தான்..... அம்மா, ஏன் தான் இந்த ஆக்கள் இப்பவும் இந்த மாதிரியான கர்னாடக பெயரை வைச்சிருக்கினம்?

பார்வதி : அவர்றறை யூட்டன்ற பெயர் சங்கீதமணியாம். யூட்டன் சாகக்கிள்ளை தான் இவர் பிறந்தவராம். என்டபடியால் யூட்டன்ற ஞாபகமாக பெயர் வைச்சிருக்கினமாம்.

சியாமளா : அம்மா எங்கடை சில ஆக்களுக்கு பாட்டன்ற, யூட்டன்ற பெயரை தங்கட பிள்ளையளுக்கு வைக்கிற வியாதி இருக்குது. அந்த வியாதி எப்பத்தான் மாறுப் போகுதோ தெரிய இல்லை.

சுப்பி : பிள்ளை சொல்லுறுதும் உண்மைதான். எங்கடை ஆக்கள் இந்த மாதிரி பெயர் வைக்கிறதை விட வேணும். பாட்டன், யூட்டனை ஞாபகத்தில் வைச்சிருக்கிறதுக்கு பேரனோ, யூட்டனோ பலியாகிறதை ஏத்துக்கொள்ள ஏலாது.

பார்வதி : சரி தேப்பனும், மேஞும் கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்கோ. அடுத்த விடையம்..... மாப்பிள்ளையின்றை வயகு. அவருக்கு இப்பத் தான் நாற்பது நடக்குது.

சியாமளா : ‘ஃபோர்ட்டி’? நாற்பது? எனக்கு இப்பத் தானே இருவது? அவர் எனக்கு அப்பா மாதிரி இருப்பார். ஏன் இருபத்தைஞ்சு வயகு மாப்பிளை கிடைக்க இல்லையோ?

பார்வதி : நாற்பது வயகு மாப்பிளை எண்டால் நல்லது தானே? உன்னை அப்பாவுக்குள்ள பாசத்தோட வைச்சிருப்பார். மகள் எண்ட பாசத்தோட நடப்பார்தான்..... என்ன வேலை எண்டு தெரிய இல்ல. பின்னேரம் வருவார்தானே? நீயே கேட்டு தெரிஞ்சு கொள்ளன்.

சுப்பி : மெய்யே பார்வதி மாப்பிள்ளையோட ஆர் ஆர் வருகினமாம்?

பார்வதி : மாப்பிளையும், எங்கட மாதர் சங்க 'செக்ரட்டரி மிலிஸ்' முத்துத்தம்பியும்.

சுப்பிர : மாப்பிள்ளையினர் தாய், தேப்பன்.....

பார்வதி : தேப்பன் இல்லையாம். தாய் யாழ்ப்பாணத்திலே. கலியாணம் முற்றாகி அவவுக்கு அறிவிச்சால், பேரப்பிள்ளை பிறக்கக்கின்னள் வருவாவாம்.

காட்சி 2

(சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டு 'ஹோல்'. சுப்பிரமணியம், பார்வதி ஆகியோர் அங்கு அமர்ந்திருக்கின்றனர். அப்பொழுது யழுனா முத்துத்தம்பியும், சங்கீதமணியும் அங்கு வருகிறார்கள்)

பார்வதி : வாங்கோ 'மிலிஸ்' முத்துத்தம்பி. வாங்கோ..... வாங்கோ..... 'பிளீஸ் கம் இன்'..... வாங்கோ. இருங்கோ..... 'பிளீஸ் 'சிட் டவுன்' (மெல்லிய குரலில், சுப்பிரமணியத்தைப் பார்த்து) உங்கட கண்டறியாத 'பெனியனை' கதிரையில் இருந்து எடுங்கோ. கதிரைக்கு கீழ் கிடக்கிற குறைச் சுருட்டையும் காலால் ஒரு உதை உதையுங்கோ..... 'மிலிஸ்' முத்துத்தம்பி இருங்கோ. தம்பி, நீங்களும் இருங்கோ. வலது காலை வைச்சுத் தானே உள்ளை வந்தனியள? தலையை ஆட்டுறியள். அப்ப சரி. சாய்ஞ்சு இருங்கோ. Please be comfortable.

சுப்பி : நான் ஆரெண்டு introduce பண்ணத் தேவை இல்லை என்டு நினைக்கிறன். பிள்ளையினர் தேப்பன். இவவினர் 'ஹஸ்பண்ட்'.

யழுனா : தெரியும், தெரியும். எங்கட மாதர் சங்க general get togetherக்கு வந்தன்ங்கள் தானே?

குப்பி : ஒமோம். நல்ல ஒரு get together. என்னால் அதை மறக்க ஏலாது.

யமுனா : 'யெஸ், யெஸ்', ஒரே முசுப்பாத்திதான். நீங்கள் விணோத உடைப் போட்டியில் சின்ன ஒரு 'பா' போல குப்பியோட வந்ததை நினைச்சால்..... எத்தனை நாள் 'பாத்ருமுக்குள்ளையும்' சிரிச்சிருப்பன்! இப்பவும் சிரிப்பா இருக்குது. சிரிச்சுக் காட்டுறதோ?

குப்பி : 'நோ, நோ, நோ'.

யமுனா : 'மிஸ்டர்' குப்பிரமணியம், சின்ன வீடு எண்டாலும் நல்ல வடிவா, 'பார்ச்' எண்டு இருக்குது.

குப்பி : நான் தான் வீட்டை கூட்டிப் பெருக்கிறனான். இந்த கதிரையில் இருக்கிற 'குஷன்'ல் கிடக்கிற பூணைக் குட்டியைக் கூட நான் தான் பின்னினான். என்ன வடிவா இருக்குதோ?

யமுனா : வடிவா இருக்குது. ஏன் பூணைக்கு கொம்பு போட்டிருக்கிறியள்?

குப்பி : கொம்பு?..... கொம்பு..... ஒ..... கொம்பு தான். ஏதோ நினைப்பில் கொம்பை போட்டுட்டன் போல.

யமுனா : அதைச் சரிக்கட்டுறதுக்கோ வாலைப் போடாமல் விட்டியள்?

குப்பி : ஓமாக்கும். ஆ..... மாப்பிள்ளை செருமுகிறார். பெருமுச்ச விடுகிறார். அவருக்கு அவசரம் வந்திட்டுது போல..... இனி அவர்ற விசயத்தைக் கவனிப்பம். ஆ..... தம்பி.....

சங்கீத : ஊம?.....

குப்பி : என்னை நானே அறிமுகம் செய்திட்டன். இவ என்ற 'லை.ப் லைன்'. அதாவது 'லை.ப்'. Thirty years married life. நான் 'ஒம்லட்' பொரிக்கச் சொன்னால் 'ஒம்லட்'

தான் பொரிப்பா. Bulls eye பொரிக்கமாட்டா. அப்படி ஒரு obidient. இந்த 'யங் கேரளைத்' தெரியும் தானே?

சங்கீத : 'மிஸ்' சியாமளா கூப்பிரமணியம். Age twenty. Doing computer course at 'One and Only'. உங்கட 'வை.ப்' சியா என்டு கூப்பிடுவா. நீங்கள் சியா என்டு கூப்பிடுவீங்க.

சுப்பி : You are correct. சியா, இவர் சங்கீதமணி. Friends எல்லாம் சங்கீத் என்டு கூப்பிடுவாங்களாம். அம்மா மணி என்டு கூப்பிடுவாவாம். He was a good cricket player.

யழுனா : 'ஓ.கே. ஓ.கே'..... தம்பி, என்ன நினைக்கிறீங்க?

சங்கீத எனக்கு இஞ்ச இருக்கிற எல்லாரையும் பிடிச்சுப் போட்டுது. 'அங்கிளை..... அன்றி'யை..... Most importantly..... சியாமளாவை நல்லா பிடிச்சுப் போட்டுது. So I have no objection to be Mister and Misses Subramaniam's son in law.

யழுனா : தம்பி, ஒரு கேள்வியும் கேட்காமல் ஒமெண்டு சொல்லிப் போட்டிரோ? ஏதாவது கேள்வி கேளும்.

சங்கீத : முந்தியப் போல பாடத் தெரியுமோ, ஆடத் தெரியுமோ, சமைக்கத் தெரியுமோ, பின் தூங்கி முன் எழுவியோ என்டு கேள்வி கேட்கச் சொல்லுறியளோ? சாதகம் பொருந்துது. உங்கட 'டோட்டரும்' பிடிக்கிற மாதிரி இருக்கிறா. எனக்கு இந்த வீட்டில் சம்பந்தம் செய்ய விருப்பம்.

சியா But, I can't straight away say yes. நான் இவரிட்டை கொஞ்சம் கேள்வி கேட்க வேணும். Any objections?

சங்கீத : 'நோ', தராளமாக கேளுங்க.

சியாமளா: நீங்க என்ன வேலை செய்யுறீங்க?

சங்கீத : 'கவியர்'.....

சியாமளா : எங்கை?

சங்கீத : ஒரு சைவ 'ஹாட்டேலில்'.

சியாமளா : எந்த 'ஹாட்டேலில்'?

சங்கீத : டிகிரி, டிகரி டொக் சைவ 'ஹாட்டேலில்' நான் தான் 'சி.ப் கவியர்'.

சியாமளா : ஹோ!

காட்சி 3

(சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டு 'ஹால்'. பார்வதியும், சியாமளாவும் அருகருகாக அமர்ந்திருக்கிறாள்)

சியாமளா : அம்மா, இனி நீங்கள் எனக்கு கலியாணம் பேசினால் என்ன செய்வன் என்டு தெரியுமோ? இப்ப சொல்லமாட்டன். தேவையான நேரத்தில் சொல்லுறந். சே! நேத்தைக்கு என்ற மானம், மரியாதை எல்லாம் போச்சது. போயும், போயும் ஒரு சைவ 'ஹாட்டேல்' வேலை செய்யற மாப்பிளையோ உங்களுக்கு கிடைச்சது?

பார்வதி : வேலையை விட்டுத் தள்ளு. குணத்தைப் பார். அந்த மாப்பிளைப் பொடியன் என்ன தங்கமான குணமானவன் எண்டதை அவதானிச்சியோ? நீ எல்லாருக்கும் முன்னால் இந்த சைவ 'ஹாட்டேல்' மாப்பிளை எனக்கு வேண்டாம் என்டு கத்தக்கிள்ளை அவர் கோபப்படாமல், சாந்தமாக என்.ரி.ராமராவ் மாதிரி புன்னகையோட இருந்ததை அவதானிச்சியோ? அப்படிப்பட்ட நல் லவரையோ வேண்டாம் என்டு சொல்றாய்?

சியாமளா : அவர் என்ன தான் நல்லவராக இருந்தாலும் சைவ 'ஹாட்டேலில்' தானே வேலை செய்றார்? அவரைக்

கலியாணம் கட்டினால் என்ற friends எல்லாரும் என்னை பகிடி பண்ணுவினம். என்னோட படிச்ச கன பேர் கலியாணம் முடிச்ச கனடா, ஒஸ்திரேலியா, ஐ.கே., சவிஸ், நோர்வே என்டு போயிருக்கக்கின்னள் நான் இப்படி ஒரு பீத்தல் மாப்பிளையைக் கலியாணம் கட்டினால் what will they think about me?

பார்வதி : எங்கட சொந்தக்காரரில் கனடா மாப்பிளையள கலியாணம் கட்டின பவானி, சுந்தரி, ரேகா பட்டுபாடு உனக்கு தெரியும்தானே? பவானிக்கு என்ன நடந்தது?

சியாமளா : நீங்களே சொல்லுவங்க.

பார்வதி : மாப்பிளை நல்ல வடிவு. ஆனால், பவானி கலியாணம் கட்டி, கனடாவுக்கு அவனோட போனால் அவனுக்கு அங்கை ஐஞ்சு..... எத்தனை ஐஞ்சு..... ஐஞ்சு சின்ன வீடு இருந்துதாம். ஒரு நாள் கூட அவனோட இருக்காமல் அடுத்த 'பிளாட்டில் இஞ்சு வந்திட்டாளாம்.

சியாமளா : That is a stray incident.

பார்வதி : கொஞ்சம் பொறு. சுந்தரிக்கு என்ன நடந்தது? தன்ற அப்பா, அம்மாவின்ற விருப்பத்துக்கு மாறாக கனடாவில் இருந்து வந்த மாப்பிளையை கலியாணம் கட்டி..... அவன் இவளோட இஞ்சு ஆறு மாசம் வாழ்க்கை நடத்திப் போட்டு போனான். போனவன் போனவன் தான். அதுக்குப் பிறகு அவன் எங்கை இருக்கிறான் எண்டதை அறிய அவளால் முடிய இல்ல. கலியாணம் முடிச்ச பலன் அவன் இப்ப ஒரு பிள்ளையோட அல்லல்படுறாள்.

சியாமளா : At least அவனுக்கு ஒரு பிள்ளையாவது இருக்குதே. அம்மா, நீங்கள் என்ன தான் சொன்னாலும் நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டன். எனக்கும் ஒரு கனடா மாப்பிளையைப் பாருங்கோ. நான் சந்தோஷமாக, கெளரவமாக இருக்கிறதென்டால் foreign மாப்பிள்ளை தான் சரிப்பட்டு வரும்.

பார்வதி : ஏன் இஞ்சு இருக்கிற மாப்பிளையளுக்கு என்ன குறை?

சியாமளா : இஞ்சத்தைய மாப்பிளையளை கட்டினால் என்ற ஆசைகளை, உணர்ச்சிகளை எல்லாம் குழி தோண்டித் தான் புதைக்க வேணும். காலம் பூராவும் நீங்களும், அப்பாவும் வாழ்ற மாதிரி இல்லாமை, இயலாமை, ஏழ்மை எண்டு ஒவ்வொரு நாளும் மூக்கால அழுது கொண்டு வாழ வேணும். இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையோ?

பார்வதி : பின்னளை, நாங்கள் சோறும், ஒரு கறியும் சாப்பிட்டாலும், சந்தோஷமாகத் தான் இருக்கிறம் எண்டதை மறந்து போடாதை. உனக்கு இப்ப foreign மாப்பிளையை கலியாணம் கட்ட வேணும் எண்ட வேகம் வந்திருக்குது. அந்த வேகம் கூடாது எண்டதை மனதில் வைச்சிரு.

சியாமளா : அம்மா, don't talk nonsense. இன்டைக்கு தொடக்கம் ஒரு foreign மாப்பிளையைப் பாருங்கோ. I prefer a Canada return மாப்பிளை.

பார்வதி : எனக்கெண்டால் இதிலை கொஞ்சம் கூட இஷ்டமில்லை.

சியாமளா : அம்மா, நான் சொல்லுற்றதைச் செய்யுங்கோ.

பார்வதி : சரி, சரி.....

காட்சி 4

(சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டு 'ஹோல்'. சியாமளாவை கலியாணம் கட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் குமார் என்ற பெயரில் தன் வேஷத்தை மாற்றிக் கொண்ட சங்கீதமணி சியாமளாவை திருமணம் செய்கிறான். அதன் பின் ஒரு நாள். சியாமளாவுக்கு அருகில் சங்கீதமணி என்ற குமார் அமர்ந்திருக்கிறான்).

சியாமளா : குமார், ஒரு பீப்பி சத்தம் இல்லாமல், மேளச் சத்தம் இல்லாமல் எங்கட கலியாணம் நடந்திட்டுது. அதை

நினைக்கக் கிள்ளை எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாக இருக்குது.

சங்கீத : என்ன செய்யறது? கண்டா மாப்பிளையை எடுக்கிற தெண்டால் இப்படி சின்னச் சின்ன தியாகங்களை செய்யத் தான் வேணும். நான் கட்டுநாயக்கா ‘எயார் போர்ட்’ல் இறங்கக்கிள்ளை இரவு பன்னிரண்டு மணி. அங்கை இருந்து நேரே உம்மை பார்த்து ஒம் எண்டு சொல்லக்கிளை விடிய முண்டு மணி. பேந்து ஏழு மணிக்கு தாலி கட்டு.

சியாமளா: தெரியும், தெரியும். ஏழு மணிக்கு பிறகு முகூர்த்தத்துக்கு ஒரு மாசத்துக்கு நல்ல நேரம் இல்லாததால் அப்பாவுக்கு வேறை வழியிருக்க இல்லை.

சங்கீத : பீப்பி என்னத்துக்கு, மேளம் என்னத்துக்கு? மனம் மட்டும் இணைந்தால் போதும்

சியாமளா: என்னெண்டாலும் நான் எங்கட அப்பாவுக்கு ‘ஒன்லி டோட்டார்’. என்ற கலியாணத்தை ‘ஙங்காக’ நடத்த வேணும் எண்டு அப்பாவும், அம்மாவும் எவ்வளவு கனவு கண்டு கொண்டிருந்தினம்.

சங்கீத : நானும் தான் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தனான். ஐஞ்ச கூட்டம் மேளச் சத்தத்துக்குள்ளை, நாலைஞ்சு ‘வீடியோ கமெரா’க்காரங்கள் படமெடுக்கக்கிள்ளை, உம்மட பொன்னான கழுத்தில் தாலி கட்ட வேணும் எண்டு எத்தனை கனவு கண்டிருப்பன்? But, ஒண்டுமே நடக்க இல்லை.

சியாமளா: நாங்கள் ஒண்டு நினைக்க, தெய்வம் இன்னெண்டை நினைக்குது எண்டு சொல்லுறது இதைத் தான். என்ன?

சங்கீத : ‘யெஸ், யெஸ்’. சியா எங்கட அறுபதாம் கலியாணத்தை ‘ஙங்கா’ நடத்துவோமே.

சியாமளா: (சிரித்தபடியே) நடத்துவம், நடத்துவம். மெய்யே குமார் நாளைக்கு உங்கட ‘பிளைட்’ எத்தனை மணிக்கு?

சங்கீத : விடிய முண்டு மணிக்கு..... சியா, நீங்கள் ஒருத்தரும் கட்டுநாயக்காவுக்கு வரத் தேவையில்லை. இஞ்சை இருந்தே 'செரியோ' சொன்னால் போதும்.

சியாமளா: என்ன குமார் சொல்லுறியள்? கலியாணம் முடிச்ச பிறகு நீங்கள் முதல் தடவையாக கண்டாவுக்கு போறியள். Send offக்கு நான் 'எயார் போர்ட்'க்கு வரவேணும்.

சங்கீத : நீர் வந்தால் உமக்கு துணையாக உம்மட அப்பா வரவேணும். அப்பா வந்தால் அம்மா வரவேணும் என்டு தூடிப்பா. அவையள் தானே ideal couple? வீணாக ஏன் எல்லாரும் நித்திரையைக் குழப்பிக் கொண்டு 'எயார் போர்ட்'க்கு வரவேணும்? பேசாமல் இஞ்சயே 'செரியோ, செரியோ' என்டு நாலைஞ்சு தரம் சொல்லுங்கோவன்.

சியாமளா: என்ன குமார? நானாவது 'எயார் போர்ட்'க்கு வரவேணும்.

சங்கீத : ஏன்? ஏதாவது sentimental sceneஜ ஓப்பேற்றவோ?

சியாமளா: என்ன பகிடி விடுறியளோ?

சங்கீத : சியா, 'லுக் ஹியர்'..... காலமை வெள்ளன் 'பி.பிளைட்'. நீங்கள் எல்லாரும் ஒழும்பி அங்கை வந்து என்னத்தை காணப் போறியள்? இஞ்சயே 'சென்ட் ஓ.ப்' பண்ணினால் சரி தானே?

சியாமளா: சரி, சரி. உங்கட இஷ்டம்.

சங்கீத : சியா.....

சியாமளா: உம.....

சங்கீத : நாங்கள் கலியாணம் கட்டி எத்தனை நாளாகுது?

சியாமளா: எத்தனை மணித்தியாலங்களாகுது என்டு கேளுங்களேன்.

சங்கீத : சரி, கேக்கிறன். கண்ணே எத்தனை மணித்தியாலங் களாகுது?

சியாமளா : சரியாக நூற்றியெட்டு மணித்தியாலங்களும், இருபத்தி யிரண்டு நிமிஷங்களும்.....

சங்கீத : இந்த நூற்றியெட்டு மணித்தியாலத்திலையும் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?

சியாமளா : நீங்கள் ஒரு கண் நிறைந்த கணவன், கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் எண்டெல்லாம் புஞ்சுவன் எண்டு நினைக்கிறீங்களோ?

சங்கீத : அ..... அ..... அப்படித் தானே?

சியாமளா : அதுதான் இல்லை.

சங்கீத : இ..... இ..... இல்லையோ? சியா, நீர் என்ன சொல்றீர்?

சியாமளா : குமார், நீங்கள் ஒரு கொள்ளளக்காரன்.

சங்கீத : (மெல்லிய குரவில்) இல்லை, நான் ஏமாத்துக்காரன்.

சியாமளா : என்ன முனுமுனுக்கிறியள்?

சங்கீத : ஒண்டுமில்லை, ஒண்டுமில்லை.

சியாமளா : குமார், நீங்கள் என்ற உள்ளத்தை கொள்ளளயடிச்ச கொள்ளளக்காரன். இந்த வீட்டினர் அணைந்த விளக்கை ஏத்தி வைச்ச மகாராசன்.

சங்கீத : ஒ..... ஒ..... அணைஞ்ச விளக்கா?

சியாமளா : ஒமோம். நீங்கள் வர மட்டும் எரியாத எங்கட ‘பாத்ரும் லைட்’ நீங்கள் வந்தாப்பிறகு எரியுதே.

சங்கீத : (சிரித்தபடியே) மெய்யே சியா, உம்மை..... உம்மை எத்தனை பேர் பொம்பளை பார்க்க வந்திருப்பினம்?

சியாமளா: சரியாக ஏழு பேர் ஒருத்தன் திங்கட்கிழமை வந்தான். இன்னொருத்தன் செவ்வாய்க்கிழமை. மற்றொருவன் புதன்கிழமை.

சங்கீத : மற்ற மாப்பிளையள் வியாழன், வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு எண்டு வந்திருப்பாங்கள்..... சரி தானே?

சியாமளா: 'யூ ஆர் கரெக்ட்'. ஆனால், எல்லாருமே 'லோக்கல்' மாப்பிளையள்.

சங்கீத : 'லோக்கல்' மாப்பிளையள்? ஏன் இந்த ஏழு பேரையும் உமக்கு பிடிக்க இல்லையோ?

சியாமளா: ஊரும், ஒருத்தரையும் எனக்கு பிடிக்க இல்லை. இதில பகிடி என்னெண்டால் ரண்டு பேருக்கு என்ன பிடிக்க இல்லையாம்.

சங்கீத : ஏனாம்?

சியாமளா: என்ற முக்கு கிளியின்ற சொண்டு போல இருந்தாலும், கழுத்து ஒட்டகச்சிவிங்கி போலை இருக்குது எண்டு ரண்டு பேருமே ஒரே மாதிரி சொன்னாங்கள்.

சங்கீத : மடையன்கள், மடையன்கள். ஆர் அவங்கள்? சொல்லும். கொதிக்கிற தோசைத் தட்டில அவங்கட முகத்தை ஒரு அமுக்கு அமுக்கி, காதுக்குள்ளை சாம்பாரை ஊற்றினால் தான் என்ற ஆத்திரம் அடங்கும்.

சியாமளா: தோசை..... தோசை எண்டு சொன்னீங்கள் தானே? தோசை எண்டு சொல்லக்கின்னை தான் எனக்கு ஒண்டு ஞாபகத்திற்கு வருது.

சங்கீத : சியா, நெய் தோசை தின்ன வேணும் எண்ட ஆசை வருதோ?

சியாமளா: இல்லை, இல்லை, தோசை கடையில் வேலை செய்யுற ஒருத்தனும் என்னை பொம்பளை பார்க்க வந்தான். என்ன தெரியத்தோட இஞ்ச வந்தானோ தெரியஇல்ல.

சங்கீத : எ..... எ..... ஏன் அவனை உமக்கு பிடிக்க இல்லையோ?

சியாமளா: ஆள் வாட்சாட்டமாக இருந்தாலும் தோசைக் கடை மாப்பிளை தானே? வேண்டாம் எண்டு சொல்லி போட்டன்.

சங்கீத : தோசைக் கடையில் மாவாட்டுற வேலையோ செய்யுறான்?

சியாமளா: இல்லை ‘கஷியர்’.

சங்கீத : ‘கஷியர்’ எண்டால் பரவாயில்லை தானே? நான் கண்டாவில் Part timeஆக தோசைக் கடையில் மாவாட்டுற வேலையைத் தானே செய்யுறான்?

சியாமளா: அது கண்டாவில். இது ஸ்ரீ லங்காவில். கொழும்பில் எண்டாலும் பரவாயில்லை. கதிர்காமத்தில்.

சங்கீத : ஒ! இப்ப ‘பொரின்’ மாப்பிளை எண்டால் ‘றோட்டு’ கூட்டுறவன் எண்டாலும் அவனுக்கு மஷு தான்.

சியாமளா: குமார.....

சங்கீத : என்ன?

சியாமளா: நீங்கள் கதைச்ச நேரத்தை வீணாக்கிறியள்.

சங்கீத : ஒ..... ‘ஜயாம் வெரி, வெரி சொரி’. ஆ..... உம்மட அப்பாவும், அம்மாவும் வருகினம்.

காட்சி 5

(சங்கீதமணியின் வீட்டு 'ஹோல்')

- சங்கீத :** மாமா வாங்கோ..... மாமி வாங்கோ..... வாங்கோ..... இருங்கோ..... வந்திருங்கோ, மாமி, மாமாவுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற கதிரையில இருங்கோ. கதிரைக்கு மூன்று கால் எண்டாலும் அது விழாது பாருங்கோ. இருங்கோ..... இருங்கோ.
- சுப்பி :** 'சொரி' மருமோன் நேத்தைக்கு 'எயார் போர்ட்'குக்கு வர ஏலாமல் போயிட்டுது. ஒரு முக்கியமான அலுவலா 'பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கு' போக வேண்டி வந்திட்டுது.
- சங்கீத :** அது பரவாயில்லை. 'எயார் போர்ட் டாக்ஸி'யில ஏறி, ஒரு கரைச்சலும் இல்லாமல் வந்திட்டன்.
- பார்வதி :** எப்படி பயணம் எல்லாம்?
- சங்கீத :** சௌகரியமாக இருந்தது. 'மிடில் ஈஸ்ட்'ல் இருந்து வந்த 'ஹவுஸ் மெயிட்ஸ்'களின்ற formsகளை நிரப்பித் தான் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுட்டன்.
- சுப்பி :** ஒரு மாத லீவு போல.....
- சங்கீத :** ஒமோம். பதினெட்டாம் திகதி பேந்து 'பிளைட்'.
- சியாமளா :** (சியாமளா வருகிறாள்) 'ஹலோ' அப்பா, அம்மா..... எனக்கு அப்பாவில் சரியான கோவம்.
- சுப்பி :** கோவமாக இருப்பாய் என்டு எனக்குத் தெரியும். 'சொரி மை டியர் டோட்டர்'. பின்னைக்கு 'எயார் போர்ட்'குக்கு போறதுக்கு அப்பா வரயில்லை எண்டாப் போல கோவமாக்கும்.
- சங்கீத :** சியா, ஏன் அப்பா மேல கோபப்படுறீர்? பவுத்திரமாக வீட்டை வந்திட்டன் தானே?

சியாமளா : என்னெண்டாலும் வந்திருக்க வேணும்.

சங்கீத : மாமா, கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோ. ஒரு ஜஞ்சு நிமிஷத்தில் வாறன்.

சுப்பி : எனக்கு கன்டா சுருட்டு கொண்டு வரச் சொன்னனான். அதைக் கொண்டு வாறதுக்கு போறார் போல.

பார்வதி : உங்களுக்கு காலமை ஒழும்பின நேரம் துடக்கம், மத்தியானம் படுக்கிற வரை சுருட்டு நினைப்புத் தான். கன்டாவிலை இருந்து கொண்டு வாறதுக்கு ஒரு சாமானும் இல்லாமல் சுருட்டுத்தான் இருக்குதாக்கும்.

சுப்பி : கன்டா சுருட்டு நல்ல வாசமாம். ‘சிகரெட்’மும், பீடியும், சுருட்டும் கலந்த வாசம் வந்து, தலையை வடக்குக்குக் கூட தரம், கிழக்குக்கு ஒரு தரம் எண்டு சாய்க்குமாம்.

பார்வதி : ஒ சாய்க்கும், சாய்க்கும்..... மெய்யே, பிள்ளை உனக்கு என்ன கொண்டு வந்தவராம்?

சியாமளா : ஒண்டும் இல்லை அம்மா.

பார்வதி : ஒ..... ஒ..... ஒண்டும் இல்லையோ?

சியாமளா : ஒமோம் அவர்றற ஒரு ‘பகேஜ் பிளைட்’ல் துலைஞ்சு போட்டுதாம்.

சுப்பி : அப்ப என்ற சுருட்டு?..... ஆ மருமோன் வாறார்..... நடையில் கூட ஒரு கன்டா ‘ஸ்டெல்’ தான் சொட்டுது.

சங்கீத : மாமா..... இந்தாங்கோ..... இது உங்களுக்குத் தான்.

சுப்பி : என்ன..... பீடி மாதிரி இருக்குது?

சங்கீத : பீடியே தான். கன்டா பீடி. கனக்ஸ் பீடி. இமுக்க இமுக்க இறுதி வரை இன்பம் தரும்.

- கப்பி : மருமோன். சுருட்டல்லோ சொல்லி விட்டனான்.
- சங்கீத : தொலைஞ்சு 'பகேஜ்'ல் தான் சுருட்டு இருக்குது. எல்லாமாக பத்துப் பெட்டி சுருட்டு. ரண்டு வருசத்துக்கு ஒரு யோசனை இல்லாமல் பத்த வைக்கலாம். ஆர்றற கெட்ட காலமோ எல்லா 'பிரசென்ட்'டும் இருந்த 'பகேஜ்' தொலைஞ்சு போயிட்டுது.
- கப்பி : அப்ப உங்கட hand baggageஇல் பீடி இருந்துதாக்கும்
- சங்கீத : ஒ! ஒ!..... மாமிக்கும் வடிவான பூப்போட்ட 'நெட் டிரஸ்' கொண்டு வந்தனான். எல்லாம் போச்சது.
- கப்பி : மருமோன். எனக்கு பீடி பத்திப் பழக்கமில்லை.
- சங்கீத : உது பீடி மாதிரி இருந்தாலும் பீடி நாத்தம் வராது. கற்பூரமும், சாம்பிராணியும் கலந்த வாசம் தான் வரும்.
- கப்பி : அட பக்திமயமான பீடியாக்கும். இந்த வெள்ளிக் கிழமையில் இருந்து பத்தத் துடங்குவம்.
- பார்வதி : மெய்யே மருமோன், கன்டாவில் இருக்கிற எங்கடை ஆக்கள் எல்லாம் சுகமாக இருக்கின்மோ?
- சங்கீத : ஸ்காபுறே பிள்ளையாரின்ட அருளால் எல்லாரும் சுகமாக இருக்கின்ம.
- பார்வதி : வள்ளிப்பிள்ளை அப்பாச்சியை போய் பார்த்தனியளோ?
- சங்கீத : வள்ளிப்பிள்ளை அப்பாச்சியோ? அது ஆரது?
- பார்வதி : உங்கட மாமான்ற பெரியம்மா. வயசு தொண்ணூற்றி யெட்டு சொச்சம். போன மாசம் தான் அங்கை போனவ.
- சங்கீத : எனக்கு அவவைத் தெரியாது.
- பார்வதி : அப்ப சாவித்திரி, பத்மினி, சுஜாதா, விஜயா மச்சாள் மாரிட்ட் போனனியளோ?

சங்கீத : இ..... இ..... இல்லை.

பார்வதி : பிள்ளை, எங்கடை இனசனத்தினர் விலாசத்தை உன்ற மனுசனுக்கு எழுதிக் குடுக்க இல்லையோ?

சியாமளா : குடுத்தனான்.

சங்கீத : சியா தந்தவ தான். ஆனால், எனக்கு நேரம் இல்லாததால ஒரு இடத்துக்கும் போக ஏலாமல் போயிட்டுது. சில மாதங்களில் நான் முன்னு மணித்தியாலங்கள் தான் நித்திரை கொண்டனான். அவ்வளவுக்கு வேலை. இஞ்ச இருக்கிற gas cooker பத்த வேணும் எண்டால் ரண்டு, முன்னு வேலை செய்யத் தானே வேணும்?

சுப்பி : அதுக்காக மருமோன் உப்பிடி வேலை செய்யுறதோ? நாலைஞ்சு வருஷத்தில் உடம்பில் இருக்கிற மினுமினுப்பு எல்லாம் கரைஞ்சு போயிடும்.

சங்கீத : என்ன செய்யுறது மாமா? உழைக்க எண்டு போனால் உடம்பை உருட்டி, பிரட்டி, வளைச்சு, நிமிர்த்தி, மழுக்கி, நெளித்துத் தானே செய்ய வேணும்? அப்பத்தானே காவன்னா சுனா கிடைக்கும்.

சுப்பி : காவன்னா சுனாவோ?

சங்கீத : காவன்னா சுனா..... காசுதான்.

சுப்பி : மருமோன், ‘டெக்’ இருந்தால் தான் T.V.இல் படம் பார்க்கலாம். அது மாதிரி உடம்பு இருந்தால் தான் உழைக்கலாம். உடம்பை அளவுக்கு மீறி உருட்டி, பிரட்டி, வளைச்சு, நிமிர்த்தி, மழுக்கினால் கடைசியில் ஒண்டுமே மிஞ்சப் போற்றில்லை. எண்டபடியால்.....

சங்கீத : தெரியும் மாமா, தெரியும். ஆனால், காற்று உள்ள போது தான் தூற்ற வேணும்..... இப்ப உடம்பை உருட்டி, பிரட்டி, வளைச்சு, நிமிர்த்தி, மழுக்கிற தெம்பு என்னற்றை இருக்குது. எண்டபடியால் தெம்பு இருக்கிற மட்டும் வேலை செய்வம்.

பார்வதி : மெய்யே மருமோன், கேக்கிறன் என்னு குறை விளங்காதேங்கோ. எப்ப பிள்ளையை ‘ஸ்பொன்ஸர்’ செய்யப் போறியள்?

சங்கீத : செய்வம்..... செய்வம். என்ன அவசரம்?

சுப்பி : கலியாணம் முடிஞ்ச ஒரு வருசமாகுது.....

சங்கீத : தெரியும், தெரியும். நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி ‘விசா’ எடுக்கிறது அப்படி லேசு இல்லை.

பார்வதி : உங்களுக்குப் பிறகு கலியாணம் முடிச்ச எங்கடை ஆக்கள் எல்லாரும் தங்கட பெஞ்சாதிமாரை, அதுகளின்ற தாய் தேப் பன் மாரை ‘ஸ்பொன் ஸர்’ செய் து சுப்பிட்டிருக்கினம். நீங்கள் என்னடா என்டால்.....

சங்கீத : மாயி, சில ஆக்கள் ‘லக்கி. அப்ஸிக்கேஷனை’ குடுத்து, அப்படி இப்படி திரும்பக்கிள்ளை ‘விசா’ கிடைச்சிடுது. ஆனால், நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும்.....

(அப்பொழுது ‘சைக்கிள்’ மணியடிக்கும்
சத்தம் கேட்கிறது)

சுப்பி : மணிச்சத்தம் கேட்குது. ஆரது..... ‘ஜஸ்’ பழக்காரன் போலைத் தெரியுது. இல்லை, இல்லை..... தந்திக்காரன்..... ஒ! ஒ!..... தந்திக்காரன் தான். ‘காக்கி’ சட்டை போட்டிருக்கிறான்..... மருமோன், நீங்கள் இருங்கோ..... நான் போய் என்னெண்டு பார்த்திட்டு வாறன்.

(சுப்பிரமணியம் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறார்)

சியாமளா : தந் திக்காரன் தான். எங்களுக்கு ஆர் தந் தி அடிச்சிருப்பினம்?

பார்வதி : எங்கடை ஆக்கள் ஆரும் மண் டையைப் போட்டிட்டினமோ? ஆராக இருக்கும்? ஆ..... இப்பத் தான் ஞாபகம் வருகுது. கண்டியில் இருக்கிற வேலாயுதம்

மாமா இந்தா, அந்தா என்டு இருக்கிறார் என்டு சொல்லிச்சினம். மனுசன் மண்டையைப் போட்டுட்டாரோ?

(சுப்பிரமணியம் திரும்பி தந்தியுடன் வருகிறார்)

சுப்பி : மருமோன், உங்களுக்குத் தான் தந்தி. கதிர்காமத்தில் இருந்து வந்திருக்குது.

சியாமளா: அப்பா இஞ்ச தாங்கோ..... (சியாமளா தந்தியை பிரிக்கின்றாள்) Report for duty immediately. ‘மனேஜர் டிகரி டிகரி டொக் சைவ ஹோட்டேல்’.

சுப்பி : (தந்தியை எட்டிப் பார்த்தபடி) ‘டிகரி டிகரி டொக் சைவ ஹோட்டேல்’. Report for duty immediately.

சியாமளா: ‘மனேஜர், டிகரி, டிகரி டொக் சைவ ஹோட்டேல்’.

சுப்பி : ‘டிகரி டிகரி டொக் சைவ ஹோட்டேலோ’? Report for duty immediately. கனடாவில் வேலை செய்யுற மருமோனுக்கு கதிர்காமத்தில் இருந்து தந்தி..... Report for duty immediately..... மருமோன்.....

சங்கீத : என்ன மாமா?

சுப்பி : நீங்கள் கனடாவிலையோ இல்லாட்டி கதிர்காமத் திலையோ வேலை செய்யுறியள்?

சங்கீத : நான்..... நான்..... கனடாவிலை தான் வேலை செய்யுறன்.

பார்வதி : எனக்கெண்டால் ஜமிச்சமாக இருக்குது. மருமோன் தீபாவளி கோழி மாதிரி முழுசுறூர்.

சங்கீத : மாமி, நான் கனடாவில் தான் வேலை செய்யுறன்.

சுப்பி : இல்லை, இல்லை, நீங்கள் பொய் சொல்லுறியள்.

சங்கீத : ஜயோ மாமி, நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்.

சுப்பி : கதிர்காமக் கந்தன் சாட்சியாக நீங்கள் கண்டாவில் தான் வேலை செய்யுறியள் என்டு சத்தியம் செய்யுங்கோ பார்ப்பம்.

சங்கீத : எனக்கு சத்தியம் செய்து பழக்கமில்லை.

சுப்பி : சத்தியம் செய்து தராட்டால்..... (உறுமுதல்)

பார்வதி : கொஞ்சம் பொறுங்கோ, கொஞ்சம் பொறுங்கோ, மருமோன், உங்கடை pass bookஐ..... இல்லை இல்லை passportஐ காட்டுங்கோ பார்ப்பம்.

சுப்பி : கெட்டிக்காரி. வலு கெட்டிக்காரி. உன்னை ஸ்கொட்லண்ட் யார்ட்டுக்கு தான் அனுப்ப வேணும். மோப்பம் பிடிக்கிற நாய்கள் தோத்துது போ.....

பார்வதி : மருமோன், என்ன முழுசுறியள்? எங்க passport?

சங்கீத : Passport ஒ?

சுப்பி : Passport தான்.

சங்கீத : என்னட்டை passport இல்லை. pass book உம் இல்லை. இனியும் நான் எதையும் ஒளிக்க விரும்ப இல்லை. உண்மையைச் சொல்ல வேண்டிய நேரம் வந்திட்டுது. நான் கண்டாவிலை வேலை செய்ய இல்லை. கதிர்காமத்திலை தான் வேலை செய்யுறன்.

சுப்பி : என்ன சொல்லுறியள்?

சங்கீத : ரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி சங்கீதமணி என்டு ஒருத்தன் சியாமளாவை பொம்பளை பார்க்க வந்து முக்குடைஞ்சு போனது ஞாபகம் இருக்குதோ?

சுப்பி : ஒமோம்.

சங்கீத : அந்த சங்கீதமணி நான்தான்.

சுப்பி : நீரோ? நீரோ? நான் நம்பமாட்டன்.

சங்கீத : இல்லை மாமா. அந்த சங்கீதமணி நான் தான்.

பார்வதி : ஆர் எங்கட ‘மினிஸ்’ முத்துத்தம்பியோடை வந்த சங்கீதமணி நீரோ?

சங்கீத : ஒமோம். அதே சங்கீதமணி தான்.

சுப்பி : ‘சினிமா’வில் வாற் animation காட்சி மாதிரி அல்லோ இருக்குது. அந்த சங்கீதமணி தான் இந்த சந்திரகுமார். நம்ப கொஞ்சம் கஷ்டமாகத் தான் இருக்குது.

சியாமளா : No, No, I can't believe it. நான் நம்பமாட்டன்.

சங்கீத : நீர் நம்பினாலும் நம்பாட்டாலும் உண்மையைத் தான் சொல்றன். தலைமயிழரை ‘ஸ்டெலாக்’ வெட்டி, உடுப்பை ‘மொட்டாக் போட்டாப்போலை நீங்கள் எல்லாரும் மயங்கிட்டியள். வேட்டியோடை வரக்கிள்ளை இல்லாத மரியாதை, ‘லோங்ஸ்’ போட்டுக் கொண்டு வந்தவுடன் கிடைச்சுது. நீங்களும் என்ற புதுக் கோலத்தில் மயங்கி உங்களையே மறந்திட்டியள்.

சுப்பி : சரி, சரி நீங்கள் தான் சங்கீதமணி எண்டதை ஏற்றுக் கொள்றம். ஏன் எங்களை இப்படி ஏமாத்தினனியள்?

சங்கீத : கண்டா மோகத்தில் இருந்து உங்கட மகளை வெளியில் கொண்டு வாறதுக்காகத் தான் இப்படி வேஷம் போட்டனான்.

பார்வதி : அதைச் செய்யுறதுக்கு நீங்கள் ஆர்?

சங்கீத : சியாவை கட்ட முந்தி நான் ஆரோ தான். ஆனால், சியாவை பொம்பளை பார்க்க வந்த அண்டைக்கு அவ என்னை கண்டபடி ஏசினபடியாலை தான் பழிக்கு பழி வாங்கிற மாதிரியும், அவவை ஒரு உண்மையான நிலைக்கு கொண்டு வாறதுக்காகவும் தான்.....

சுப்பி : நடிச்சீங்களா?

சங்கீத : ஒமோம். ஒரு நல்ல எண்ணத்தோட தான்..... நான் கண்டாவில இருந்து வந்திருக்கிறதா ‘புரோக்கர்’ புண்ணியழுர்த்தி சொன்ன பொய்யை தேவவாக்கா நினைச்சு நான் ஆர், எவன், என்ன தொழில் செய்யுறான் எண்டதை விசாரிக்காமல், ஹம்பாந்தோட்டை ‘ஜினா ஜினா ஹூாட்டேல்’ குசினிக்குப் பின்னால் நான் வெள்ளைக்காரியளோட நின்டு எடுத்த படத்தை கண்டாவில எடுத்த படம் எண்டு நினைச்சு என்னை உங்கட மருமகனாக்கிப் போட்டியள்.

சுப்பி : முதல்ல எனக்கு ஒரு சின்னச் சந்தேகம் வந்தது. மாமியிட்ட சொல்ல அவ கேட்டாத்தானே?

சங்கீத : சியா..... சியா..... நடந்தது நடந்து முடிஞ்சு போச்சது. இனி நடக்கப் போறதைப் பார்ப்பம்.

சியாமளா: No, No, என்னால இனியும் உங்களோட வாழ முடியாது. உங்களுக்கு சைவ ‘ஹூாட்டேலில்’ மூவாயிரம் ரூபா கூட சம்பளமாக கிடைக்காது. அதை வைச்சுக் கொண்டு பத்து நாளைக்குக் கூட சந்தோஷமாக வாழ ஏலாது. அப்படிப்பட்ட உங்களோட என்ன வாழ்க்கை?

சங்கீத : சியா, பணம் முக்கியமில்லை. மனம் தான் முக்கியம்.

சியாமளா: ‘நோ, நோ’.

சங்கீத : என்னோட சந்தோஷமாக வாழலாம் எண்டு நீர் நினைச்சால் உம்மட வாழ்க்கையில நிறைய சந்தோஷம் இருக்கும். என்ற தொழில் மூலம் எனக்கு நிறைய காச கிடைக்காட்டாலும் உம்மை என்னால் சந்தோஷமா வைச்சிருக்க ஏலும். இந்த ஒரு மாச வாழ்க்கையில எல்லா விஷயத்திலையும் நான் ஒரு சாதாரண புருஷனை விட ஒரு படி மேல் எண்டு நீர் ஒத்துக் கொள்வீரா.

சியாமளா: இல்லை, இல்லை. நீங்கள் ஒரு புரட்டுக்காரன்.

மோசடிக்காரன். பித்தலாட்டக்காரன். மோசடி செய்து என்னை கலியாணம் கட்டி என்ற வாழ்க்கையையே பாழாக்கிவிட்டங்கள். உங்களால் என்ற மானம், மரியாதை, கெளரவம் எல்லாம் போயிட்டுது. இனியும் உங்களோடு வாழ நான் தயாரில்லை.

சங்கீத : சியா, சியா..... நான் சொல்லுறதைக் கேளும். ‘பிளீஸ்’ சியா நான் சொல்லுறதைக் கேளும். உம் மட வாழ்க்கையில் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்துறதுக்காகத் தான் நான் இப்படி வேஷம் போட்டனான்.

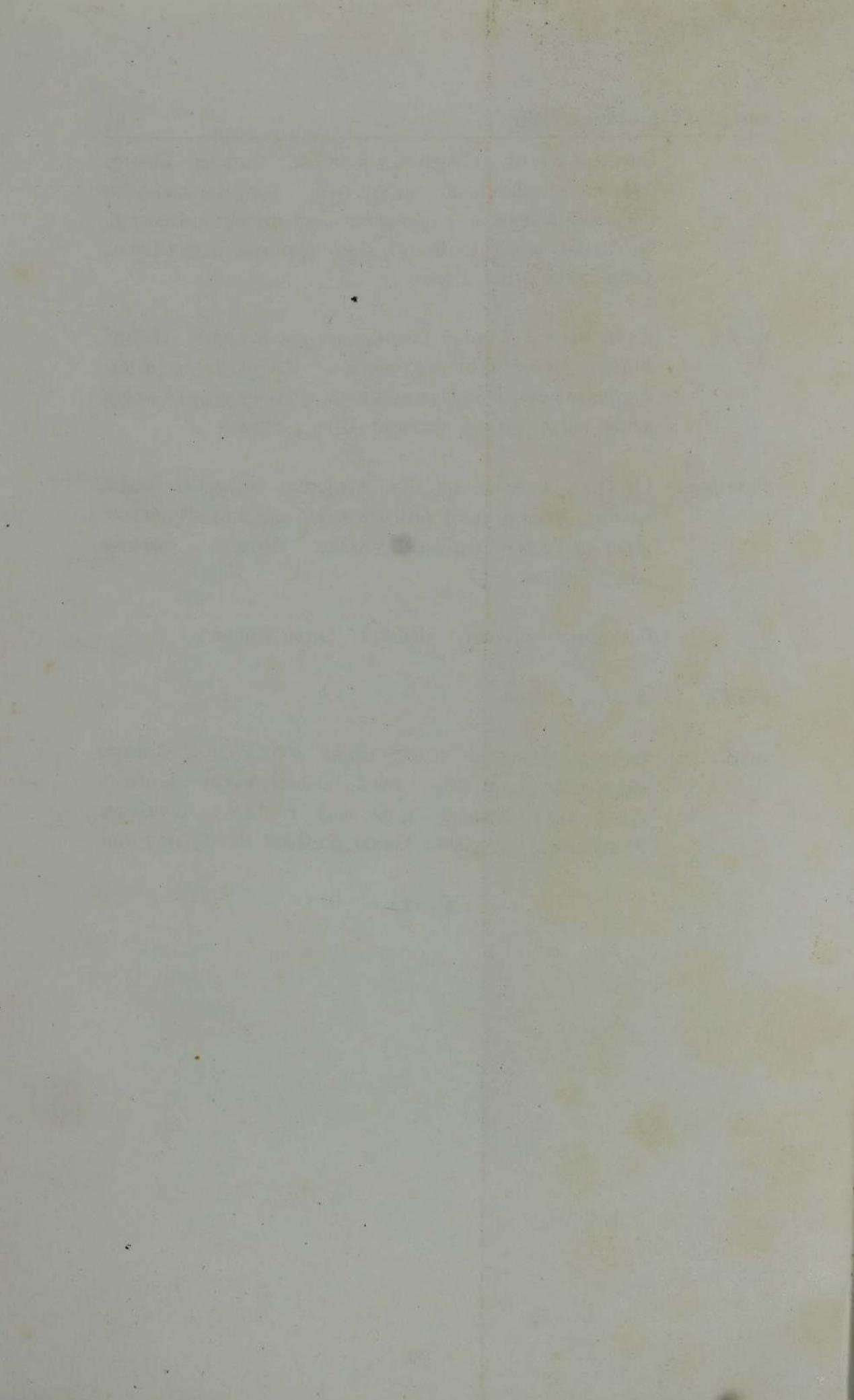
சியாமளா: Oh God. உங்கட புரட்டுக் கதையை என்னால் கேக்க ஏலாது. இனியும் என்ற வாழ்க்கையில் குறுக்கிடாதேங்கோ. என்ற முகத்தில் முழிக்காதேங்கோ. ‘பிளீஸ்’..... என்னை விட்டுநூங்கோ.

(சியாமளா வீட்டை விட்டுச் செல்கிறாள்)

சங்கீத : சியா..... சியா.....

சுப்பி : பார்வதி இப்பதான் உன்ற மாதர் சங்கத்திற்கு வேலை வந்திருக்குது. உங்கட சங்க ‘மெம்பர்களை’ கூப்பிட்டு இந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு வழி பார்க்கச் சொல்லு. அதையாவது ஒழுங்கா செய்யுறியளோ எண்டு பார்ப்பம்.

(திரை)

கரணல் ரீர்

கஞ்சையாகதிறது

சோ. ராமேஸ்வரன்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் சோ.ராமேஸ்வரன் நன்கு அறியப்பட்டவர். நிறையவே எழுதியுள்ளார். சிறுகதை, நாவல், நகைச்சவைக் கதை, நடக்கம், சிறுவர் இலக்கியம் என சகல துறைகளிலும் தன் திறமையை நிறுபித்தவர். இவை தவிர தொலைக்காட்சி நடக்கங்களின் தயாரிப்பிலும் பங்காற்றியுள்ளார்.

இவரது முதலாவது நாவல் “யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறான்” 1992இல் வெளி வந்தது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை பீ நூல்கள் தமிழ், ஆங்கிலம், மற்றும் சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார். மேலும் கண்ணோய் பற்றி ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்து இரு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இந்துநூல்களின் பட்டியலில் முன்று சிங்கள நூல்களும், ஒர் ஆங்கில நூலும் அடங்கின்றன.

ராமேஸ்வரன் எழுதிய “முகவரியைத் தேடுகிறார்கள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 2005ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிட்டியது. அதே வேளை ராமேஸ்வரன் எழுதிய “வடக்கும், தெற்கும்” என்ற நாவல் மக்கள் சமாதான இலக்கிய மன்றத்தினால் 1996இல் நடத்தப்பட்ட நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றதுடன், இதே நாவல் அரசு கரும மொழிகள் தினைக்களம் இன ஜக்கியத்தையும், மொழி வளர்ச்சியையும் கருத்திற் கொண்டு அகில இலங்கைத்தியில் ஏற்பாடு செய்திருந்த போட்டியில் முன்றாவது பரிசு பெற்றது. அத்துடன் “திசை மாறிய பாதைகள்” என்ற சிறுவர் நவீனம் 1998இல் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்திய போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது.

ராமேஸ்வரனின் அண்மைய படைப்புக்கள் பொதுவாக இனப் பிரச்சினைகளை அடியாற றியதாக விளங்குகின்றன. பெரும்பாலும் ஓவ்வொரு கதைகளிலும் சிங்களக் கதாபாத்திரங்கள் வருவதுண்டு. சிங்களக் கதாபாத்திரங்கள் ஊடாக தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வை முன்வைக்கும் இவரது உத்தி பராட்டத்தக்கது.

1974இல் இருந்து 1980 வரை ‘வீரகேசரி’யில் உதவி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த ராமேஸ்வரன், தற்போது ஹூக்டர் கொப்பேக்டுவ கமநல் ஆராய்ச்சிப் பயிற்சி நிறுவகத்தில் வெளியீட்டுப் பிரிவின் தலைவராகப் பணியாற்றுகின்றார்.

வினை ஐபா

Price : 200/-

ISBN 955-20-8934-4

GODAGE INTERNATIONAL PUBLISHERS (PVT) LTD.

No. 675, P. De. S. Kularatne Mawatha,
(Maradana Road) Colombo 10.

Tel: 011-2685369, 011-4614904 Fax: 011-2674187

E-mail: godageem@slt.lk Web: www.godage.com

9 789552 089343 >